

796.99

๑ 432 2

105

แบบประเมินค่าความสามารถสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ปริญญานิพนธ์

ของ

คารณี นวพันธุ์

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ธันวาคม 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178790

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปรินุณยานิพนธ์
ฉบับนี้ เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน
..... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
..... กรรมการ
..... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ผาณิต บิลมาศ และอาจารย์ เทเวศร์ พิริยะพูนท์ ประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจน ช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบ ขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุจินต์ บริษัมภรณ์ อาจารย์ระวีวรรณ พันธุ์พานิช อาจารย์ ดร.นพวรรณ โชติบัณฑิต อาจารย์มณฑนา บุญบุญภักดิ์ อาจารย์ณัฏฐา สกนธรวินาท ผู้เชี่ยวชาญ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี และผู้มีพระคุณอีกหลายท่าน ที่ได้กรุณาเอื้อเฟื้อ ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในเรื่องอุปกรณ์ การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ในการจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

อนึ่ง ผู้วิจัยได้รับกำลังใจที่สำคัญจาก ค.ณ.กตিকা กนกรัตน์ ครอบครัวพิทักษ์สงคราม และครอบครัวเหวดวรพฤกษ์ ตลอดทั้งญาติพี่น้องทุกคน ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ประโยชน์ที่พึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแก่ คุณพ่อ คุณแม่ ครู อาจารย์ทุกท่าน ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จและวางรากฐานการศึกษา ซึ่งเป็นแนวทางในการประกอบสัมมาชีพของผู้วิจัย

การณีน นวพันธ์

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	7
	ความสำคัญของการวิจัย	7
	ข้อตกลงเบื้องต้น	8
	ขอบเขตของการวิจัย	8
	นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
	สมมุติฐานในการวิจัย	35
3	วิธีดำเนินการวิจัย	36
	การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	36
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	36
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	39
	การวิเคราะห์ข้อมูล	39
	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	40
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
	ลักษณะที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	44
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44

5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	52
ความมุ่งหมายของการวิจัย	52
กลุ่มตัวอย่าง	52
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	52
การวิเคราะห์ข้อมูล	52
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
อภิปรายผล	54
ข้อเสนอแนะ	57
บรรณานุกรม	58
ภาคผนวก	63

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินค่าความสามารถลึกลับเป็นรายชื่อ ..	46
2	แสดงค่าความสัมพันธ์ของคะแนนรวมทั้งหมดกับคะแนนแต่ละข้อของแบบประเมิน ค่าความสามารถลึกลับ	47
3	แสดงค่าความสัมพันธ์ของแบบประเมินจากคะแนนผู้ประเมิน โดยใช้ สัมประสิทธิ์แอลฟา	48
4	แสดงค่าความสัมพันธ์อย่างง่าย จากคะแนนผู้ประเมิน 3 คน โดยใช้ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน	48
5	แสดงค่าความสัมพันธ์จากคะแนนผู้ประเมิน 3 คน โดยใช้สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ทุกคู่	49
6	แสดงค่าความสัมพันธ์ซีเชอร์ - ซี เกลีย์ จากคะแนนความสัมพันธ์ โดยผู้ประเมิน 3 คน	50
7	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบประเมินค่าความสามารถลึกลับ โดยวิธีแจกแจงที่	51

ภูมิหลัง

การเดินร่ำในรูปแบบต่าง ๆ เป็นกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน ที่มีคุณค่ามาก ซึ่ง สำเร็จ มณีเนตร (สำเร็จ มณีเนตร 2525 : 13) อ้างถึง จอห์น ล็อก (John Locke) กล่าวว่า "สำหรับข้าพเจ้าไม่เห็นมีวิชาอะไรที่จะพัฒนาพฤติกรรมและสร้างความเชื่อมั่นให้แก่เด็ก มากไปกว่าการเดินร่ำเลย ดังนั้น วิชาเดินร่ำควรจะได้นำมาสอนในทันทีทันใด เมื่อเด็กมีความพร้อม" และ ชาร์ล ดับบลิว อีเลียต (Charles W. Eliot) อธิการบดีมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ปลายปีศตวรรษที่ 19 กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากล่าวอยู่เสมอว่า ถ้าข้าพเจ้าเสนอให้มีวิชาบังคับในหลักสูตร ของมหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าจะต้องเลือกวิชาเดินร่ำสถาบันเวสต์พอยท์ฉลาดมากที่มองเห็นความสำคัญ ของวิชานี้"

นอกจากนี้ สำเร็จ มณีเนตร (สำเร็จ มณีเนตร 2525 : 14 - 15) อ้างถึง ดร.เฟรดเดอริก แรนต์ โรเจอร์ (Dr. Frederick Rand Rogers) กล่าวถึงคุณค่าของ การเดินร่ำที่ทำให้เกิดการพัฒนาด้านต่าง ๆ เป็น คุณค่าทางร่างกาย (Physical Values) การเดินร่ำเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความแข็งแรงโดยการเคลื่อนไหว เป็นการปรับปรุงความแข็งแรง ความว่องไว การทรงตัว และความทนทาน อดีตนายกลสถาบันสมรรถภาพทางกายของอเมริกาเหนือ กล่าวว่า ผู้เดินร่ำได้ออกกำลังกายไม่เฉพาะแต่กล้ามเนื้อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น เขาเคลื่อนไหวอย่าง นิ่มนวล และได้แสดงออกอย่างเต็มที่ เพื่อให้อวัยวะทุกส่วนได้ประสานงานอย่างกลมกลืน คุณค่าทาง สังคม (Social Values) นักเรียนหรือนักศึกษาได้เข้าร่วมในการเดินร่ำจะได้เรียนรู้ถึง ความรับผิดชอบ และรู้หลักปฏิบัติทางสังคม คุณค่าทางวัฒนธรรม (Cultural Values) การเดินร่ำ เป็นสื่อกลางให้เกิดความเข้าใจในระหว่างชาติ และเคารพในวัฒนธรรมของชาติอื่น แมรี แชมเบอร์ (Mary Shambaugh) กล่าวว่า "การเดินร่ำไม่ใช่จะเป็นการเรียนรู้ถึงการเคลื่อนไหวที่เห็นเป็น เพียงภาพเงา แต่มันเป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นชัดเจนถึงชีวิตของแต่ละประเทศ เช่น เครื่องแต่งกาย ประเพณี ศิลปะ ดนตรี และตำนาน" คุณค่าทางสันทนาการ (Recreational Values) การเดินร่ำ ทำให้ได้ความสนุกสนาน ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของอารมณ์

วิวัฒนาการของลีลาศ บุญเลิศ กระบวนแสง (บุญเลิศ กระบวนแสง 2521 :

7 - 10, 26 - 27, 71) ได้กล่าวว่า การเต้นรำ เป็นการเคลื่อนไหวหรือรำทำท่าทาง ส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือทุกส่วนของร่างกายให้เข้ากับจังหวะ ซึ่งอาจจะเป็นการเคาะจังหวะ เสียงตบมือตลอดจนดนตรี การเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นการแสดงออกซึ่งเป็นแบบฉบับของศิลปะประจำเผ่าพันธุ์และเชื้อชาติของแต่ละท้องถิ่นมีหลายลักษณะนับตั้งแต่การจับยึดถือแขน ร่ายรำตลอดจนกระโดดการเต้นรำนิยมใช้ในโอกาสต่าง ๆ เช่น ในงานพิธีกรรมนักชกตฤกษ์ เทศกาลและงานรื่นเริงต่าง ๆ การเต้นรำในปัจจุบันมีวิวัฒนาการจากการเต้นรำประจำท้องถิ่นในสมัยโบราณ โดยประยุกต์ให้เป็นรูปแบบของศิลปะเหมาะสมกับสภาวะสิ่งแวดล้อม และขนบธรรมเนียมของสังคม

ในสมัยโบราณ มนุษย์หาเลี้ยงชีพด้วยการล่าสัตว์ เมื่อได้มาก็เฉลิมฉลองด้วยการออกทำทาง ตีอกตีใจก่อนจะกิน ประเพณีนี้ยังจะพบเห็นอยู่ในกลุ่มคนพื้นเมืองของออสเตรเลีย และชนเผ่าในแอฟริกา ได้แสดงออกในการเต้นรำ แม้ไม่มีหลักฐานว่าได้เลียนแบบจากการเต้นรำของมนุษย์สมัยดึกดำบรรพ์ แต่ถ้าพิจารณาให้ถ่องแท้ และด้วยเหตุผลจะเห็นได้ว่ามีพื้นฐานอย่างเดียวกัน เฮลล็อก เอลลิส (Havelock Ellis) กับ คอร์ต แซกส์ (Curt Sachs) กล่าวว่า มนุษย์สมัยโบราณเกิดคิดใจเต้นรำได้เอง เช่นเดียวกับสัตว์ มนุษย์อาศัยจังหวะการเต้นของหัวใจ ลมหายใจ และต่อมาอาศัยเสียงลมอ่อน ๆ ที่พัดถูกทิวไม้ และเสียงคลื่น จัดว่าเป็นการเริ่มต้นของการเต้นรำ

ในสมัยอียิปต์โบราณ เป็นยุคที่มีความเจริญรุ่งเรืองในทางศิลปศาสตร์การเต้นรำมาก แบ่งออกเป็น การเต้นรำในพิธีกรรมต่าง ๆ (Reltial dance) เช่น เกี่ยวกับพิธีทางศาสนา และการเต้นรำเพื่อสังคม (Social dance) ซึ่งเป็นการชุมนุมพบปะสังสรรค์ การเต้นรำในพิธีกรรมต่าง ๆ เริ่มต้นจากหลาย ๆ ทาง แล้วค่อยผสมผสานกับพิธีของชนชาติ สมัยนั้นนักบวชนักสอนศาสนา เป็นผู้ได้รับความยกย่องนับถือจากราษฎร เป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์การเต้นรำขึ้นตั้งหลักฐานที่พบเป็นข้อเขียนบันทึก และภาพเขียนของชาวอียิปต์โบราณได้วางกฎข้อบังคับให้การเต้นรำดำเนินตามวัฒนธรรมด้วยความประณีต โดยเฉพาะการเต้นรำเกี่ยวกับการเกิด การตาย มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่า การเต้นรำของอียิปต์ มีลักษณะละม้ายคล้ายคลึงกับลีลาที่สะท้อนถึงการฟ้อนรำของหมู่เทพธิดาในอดีตกาลเมื่อ 1,000 ปี และที่แน่นอนที่สุด คือ ระบำพื้นเมืองของอียิปต์ยุคปัจจุบันได้ลอกแบบจากจิตตภาพร่างของสมัยโบราณ

เนื่องจากนักบวชได้ผูกขาดการเต้นรำในพิธีกรรมของประชาชน ประชาชนที่เฝ้าดูพิธีกรรมเหล่านั้น ได้ลอกแบบมาใช้เป็นเพื่อนรำในงานมหรสพต่าง ๆ ต่างกลุ่มต่างก็ได้ดัดแปลงให้เหมาะสมกับอุปนิสัยใจคอ ขนบธรรมเนียมประเพณีของตน การวิวัฒนาการเต้นรำได้วิวัฒนาการกระจายแพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวาง แตกต่างจากแบบดั้งเดิม ทำให้การเต้นรำมีลักษณะลีลาแตกต่างกัน ประเทศต่าง ๆ ที่มีการเพื่อนรำในยุคเดียวกับอียิปต์ ได้แก่ ชูเมอเรีย อินเดีย เปอร์เซีย และบาบิโลเนีย เป็นต้น

ในสมัยของกรีก การเพื่อนรำได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง และพิถีพิถันมาก มีการเต้นรำเพื่อฝึกวิชาทหาร และละครเพื่อนรำ ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของการละคร

ในสมัยโรม การเต้นรำมีลักษณะคล้ายสมัยกรีก ใช้ในพิธีกรรมต่าง ๆ และการละครโดยเฉพาะ ในละครสัตว์ใช้ตัวตลกเป็นผู้เต้น ต่อจากนั้นก็วิวัฒนาการเป็นการเต้นรำแบบพื้นเมืองและระบำบัลเลต์ แต่การกำเนิดระบำบัลเลต์จริง ๆ นั้น เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 15 ถึง 16 โดยขุนนางในฝรั่งเศสจัดขึ้นในงานสโมสรสันนิบาต ด้วยการดัดแปลงจากการละครแล้วค่อยวิวัฒนาการ ลีลา การเต้น และดนตรีขึ้นเป็นมาตรฐานและได้เขียนตำราบัลเลต์ขึ้นแพร่หลายทั่วยุโรป และประเทศข้างเคียงได้นำเอาความรู้นี้ไปดัดแปลงแก้ไข เพิ่มเทคนิคของตนเข้าไป และในที่สุดก็กลายเป็นแบบฉบับหนึ่งของการเต้นรำในปัจจุบัน

การเต้นรำแบบพื้นเมือง (Folk dance) เป็นการเต้นรำที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติของแต่ละเชื้อชาติ แล้วค่อยแพร่หลายออกไป โดยผู้เต้นเองลืมหรือไม่ทราบว่าต้นตอกำเนิดจากที่ใด ส่วนใหญ่ได้วิวัฒนาการจากพิธีกรรมต่าง ๆ ในโบราณสมัยของแต่ละเชื้อชาติ นำมาเต้นในเทศกาลงานรื่นเริง เช่น การเต้นรำแบบพื้นเมืองของแต่ละชาติแต่ละภาษา สามารถขึ้นถึงขนบธรรมเนียมประเพณี และอุปนิสัยของชนชาตินั้นได้เป็นอย่างดีการเต้นรำแบบพื้นเมืองไม่ค่อยพิถีพิถันถึงความถูกต้องมากนัก เพียงแต่ให้เข้าจังหวะและมีความสุขสนุกสนานในบรรยากาศนั้น ๆ ฉะนั้น การเต้นรำแบบพื้นเมืองจึงเป็นการเต้นรำสำหรับคนทั่ว ๆ ไป ทุกเพศทุกวัย ไม่ต้องกังวลถึงความผิดถูกเต้นได้ทุกสถานที่ เช่น สนาม สวน ห้องพลศึกษา เต้นท์ และไนท์คลับ การเต้นรำพื้นเมืองที่สวยงามได้นำมาดัดแปลงเป็นการเต้นรำแบบสังคม (Social dance) มีความสวยงาม ความพร้อมเพรียง จารีตประเพณี และความรื่นเริง

การเต้นรำแบบสังคม เป็นการเต้นรำที่แพร่หลายมากในปัจจุบัน โดยนำเอาลีลาการเต้นรำพื้นเมืองของชาติต่าง ๆ ที่มีลักษณะแตกต่างกันและก็เกื้อมาประกอบกัน และถ้าจัดในห้องที่มีพื้นกว้าง เรียกว่า การเต้นรำแบบบอลรูม (Ballroom dance) ในปัจจุบันคำว่า เต้นรำแบบสังคมกับ

เต้นรำแบบบอลรูมมีความหมายอย่างเดียวกัน การเต้นรำแบบบอลรูมแบ่งเป็นลักษณะต่าง ๆ ตาม
จังหวะเพลง เช่น จังหวะแซมบ้า จากประเทศบราซิล จังหวะวอลซ์ จากประเทศออสเตรีย เป็นต้น
สำหรับประเทศไทยมีจังหวะคลุง เหมโป ซึ่งได้สืบลำจากหนังตลุงของภาคใต้มาดัดแปลง ให้เป็น
มาตรฐานสากล

โมเดิร์นแดนซ์ (Modern dance) เป็นการเต้นรำที่แสดงออกซึ่งความรู้สึกอารมณ์
เช่นเดียวกับการเขียนภาพจินตนาการ (Abstract) ไม่อาศัยการวิวัฒนาการจากการเต้นรำอื่น ๆ
หรือจากแนวคิดของจารีตประเพณีแต่อย่างใดเป็นการเต้นแบบง่าย ๆ ทันสมัย เป็นแบบอิสระ
ไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน ลักษณะของโมเดิร์นแดนซ์ อาศัยการเคลื่อนไหวของร่างกายแสดงออกด้วย
ท่าทางที่ดูคล้ายเกินความจริง บิดเบี้ยวเกร็งหรือผ่อนคลาย แต่ยังคงอยู่ในท่าทรงตัวที่สมดุลย์
โมเดิร์นแดนซ์ในระยะเริ่มแรกที่มีการเต้นรำแบบนี้บุคคลที่ไม่เข้าใจจะรู้สึกว่าเป็นการเคลื่อนไหว
ที่ไม่เรียบร้อย แต่ต่อมาความรู้สึกนี้ค่อยคลี่คลายและเข้าใจถึงพื้นฐานที่แสดงออกถึงอารมณ์ จึงได้
ได้รับความนิยมในปัจจุบัน ท่วงท่าของการเต้นแบบนี้แสดงออกเป็นอารมณ์ รัก เกลียด หึงหวง อิจฉา
ริษยา ระบายอารมณ์ชีวิตส่วนตัว ชื่นอุทาสงคม ศาสนา จารีตประเพณี

ในประเทศออสเตรีย หลังจากการเลี้ยงอาหารในงานชุมนุมที่จัดให้มีขึ้น ในวงสังคมชั้นสูง
ของกรุงเวียนนา นิยมออกไปเต้นรำกันในสวนของบ้าน โดยถือว่าเป็นการย่อยอาหาร ส่วนใหญ่
ก็มักจะเดินกันเป็นคู่ ๆ ระหว่างหญิงกับชาย โดยมีเสียงดนตรีเป็นการช่วยเพิ่มบรรยากาศและ
ด้วยธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อได้ยินได้ฟังเพลงมัว ๆ ก็เกิดอารมณ์คล้อยตามเสียงเพลง จึงมี
ความคิดว่า การเดินอย่างธรรมดา ๆ ไม่เป็นจังหวะอะไรนั้น สู้เดินให้ตรงตามจังหวะดนตรีที่
นักดนตรีบรรเลงไม่ได้จึงกำหนดจังหวะการเดินใหม่ จังหวะที่เกิดขึ้นในตอนนี้ คือ จังหวะควิกวอลซ์
หรือเวียนนิสวอลซ์ และต่อมาพยายามคิดค้นวิธีการเดินโดยให้สอดคล้องกับเสียงดนตรีที่บรรเลงและ
เปลี่ยนสถานที่จากในสวนมาเป็นเดินในห้องโถง ตั้งชื่อว่า "บอลรูมเต้นรำ" (Ballroom
dancing) การลีลาหรือการเต้นรำที่แท้จริงกำเนิดขึ้นในตอนนี้ และได้แพร่หลายไปทั่วยุโรป

ในสมัยศตวรรษที่ 17 ชาวฝรั่งเศสนิยมและยกย่องศิลปะการลีลาอย่างมาก ถึงกับมีระเบียบว่า
สุภาพบุรุษทุกคนจำเป็นต้องศึกษาการลีลาควบคู่กันไปกับการศึกษาวิชาสามัญโดยมีการวางหลักเกณฑ์
ในมารยาทและเทคนิคต่าง ๆ ของการเดิน เช่น ตำแหน่งของการวางเท้า (Figure) ไม่ตาม
ลวดลายต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ทรงเป็นผู้ควบคุมวางแบบแผนและวิธีการเหล่านั้นด้วย
พระองค์เอง

ลีลาศได้วิวัฒนาการ จนกระทั่งสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 ประมาณ ปี พ.ศ. 2461 ประเทศอังกฤษได้เลือกจังหวะลีลาศต่าง ๆ ทั้งประเภทบอลรูมและลาตินอเมริกันเรียงขึ้นเป็นตำราเพื่อให้เป็นมาตรฐาน ได้วางรูปแบบของแต่ละจังหวะได้อย่างรัดกุม ประเภทบอลรูมมีการเต้น 4 จังหวะ คือ ฟอกซ์โทรต วอลซ์ แทงโก้ และควิกวอลซ์ จากนั้นอีก 9 ปี คือในปี พ.ศ. 2490 ด้วยอิทธิพลเพลงแจ๊สของอเมริกา จึงเกิดจังหวะที่ 5 คือจังหวะควิกสแต็ป

ประมาณปี พ.ศ. 2472 บรรดาครูลีลาศและผู้ทรงคุณวุฒิในด้านนี้ของประเทศไทย ได้ประชุมหารือกันเพื่อวางหลักเกณฑ์ให้สมบูรณ์แบบและแน่นอนลงไปว่า จังหวะอะไรจะต้องเต้นอย่างไร โดยมีหลักว่าจังหวะนั้น ๆ จะต้องทำทางพื้นฐานกับท่วงท่าของจังหวะ และเต้นได้ง่าย ปี พ.ศ. 2480 มีการวางหลักเกณฑ์ในเรื่องท่วงท่าอีก เมื่อนำมารวมกับทำทางพื้นฐานแล้วก็ได้จังหวะละ 20 ท่วงท่า

สำหรับประเภทลาตินอเมริกัน ผู้เชี่ยวชาญได้คัดเลือกจากการลีลาศประจำชาติต่าง ๆ เช่น จังหวะแซมบ้าจากบราซิล, จังหวะรัมบ้า จากคิวบา, จังหวะพาโซโดเบิล จากสเปน และจังหวะโจฟว (หรืออเมริกันสวิง) จากอเมริกา

ลีลาศในประเทศไทย ไม่มีหลักฐานที่แน่นอนว่าได้เริ่มเกิดขึ้นครั้งแรกในสมัยใด แต่ตามบันทึกของหม่อมแอนนามาว่าการเต้น ตั้งแต่รัชกาลที่ 4 และผู้ที่เต้นรำคนแรกคือ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในบันทึกของหม่อมแอนนาเล่าว่า พยายามจะสอนพระองค์ให้รู้จักวิธีการเต้นรำแบบสุภาพ ซึ่งเป็นที่นิยมของชนชาติตะวันตกหลังจากดูละครที่แสดงอยู่ในวังแล้ว ได้กล่าวถึงเรื่องการเต้นรำพร้อมกับแสดงท่าจังหวะวอลซ์ซึ่งนิยมเต้นกันในวังยุโรป พระจอมเกล้าก็ทรงนั่งฟังอยู่เฉย ๆ ไม่ออกความคิดเห็นอะไร แต่พอหม่อมแอนนาลุกขึ้นเพื่อเต้นคู่กับพระองค์ พระองค์กลับสอนว่ายืนใกล้เกินไปแขนต้องวางให้ถูก แล้วพระองค์ก็เห็นจนหม่อมแอนนา ทูลถามว่าใครเป็นคนสอนให้ พระองค์ก็ไม่ตอบ เรื่องก็เลยยังไม่ทราบว่าเป็นคนสอนรัชกาลที่ 4 เต้นรำ

ในสมัยรัชกาลที่ 5 มีการเต้นรำในวังบ้างวัง ส่วนใหญ่เต้นจังหวะวอลซ์ แต่ยังไม่เป็นที่นิยมกว้างขวาง

ในสมัยรัชกาลที่ 6 ทุกที่มีงานเฉลิมพระชนมพรรษาจะมีงานเต้นรำกันในวัง โดยมีในหลวงเป็นประธาน จัดที่พระราชวังจักรีหรืออาจเป็นสวนใดสวนหนึ่งของพระราชฐาน ขุดต่าง ๆ และแขกอื่น ๆ ที่จะไปเป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือก

ในสมัยรัชกาลที่ 7 มีการลีลาศตามสถานที่ต่าง ๆ อย่างเช่นที่ห้อยเทียนเหลาและ
คาร์เธย์

ในปี พ.ศ. 2475 พระองค์เจ้าวรรณ ไวยากรณ วรวรรณ และนายหิมี ณ นคร
ได้ร่วมมือกันริเริ่มก่อตั้งสมาคมเต้นรำขึ้นครั้งแรกให้ชื่อ "สมาคมสมัครเล่นเต้นรำ" โดยมีพระองค์เจ้า
วรรณเป็นนายกสมาคมคนแรก และมีนายหิมี ณ นคร เป็นเลขาธิการสมาคม ทั้งที่บ้านของพระองค์เจ้า
วรรณบ้าง บ้านพระยาปกทิสสารบ้าง บ้านนายหิมีบ้าง หมุนเวียนกันไป และมีการจัดการแข่งขัน
เต้นรำครั้งแรกที่วังสราญรมย์ กรรมการตัดสินได้จากผู้ที่เรียนเต้นรำมาจากเมืองนอก แซมเปียน
คนแรกของไทย ได้แก่ "พลเรือตรี เจริญ แสงชูโต คู่กับคุณประนอม สุขุม"

ระหว่างปี 2475 ถึง 2476 พระองค์เจ้าวรรณได้นำญัตติคำว่าลีลาศขึ้นมาใช้เป็นครั้งแรก
และลงในหนังสือพิมพ์ประชาชาติ นับตั้งแต่นั้นมาก็ใช้คำว่าลีลาศแทนคำว่าเต้นรำเรื่อยมา

ในวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2491 สภาวัฒนธรรมได้ก่อตั้งสมาคมลีลาศขึ้นอย่างเป็นทางการ
โดยมีหลวงประพันธ์ ไพรชยาภ เลขาธิการสภาวัฒนธรรมเป็นผู้เปิดและมีหลวงประกอบนิติสาร
เป็นนายกสมาคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการลีลาศให้มีแบบแผน พดุงไว้ซึ่งวัฒนธรรม และ
มารยาทในการเข้าสังคม การลีลาศได้รับความนิยมจากคนไทยมากขึ้น มีการจัดแสดงโชว์ และ
มีการจัดการแข่งขัน มีสถานที่สอนลีลาศเพิ่มจำนวนมากขึ้น ประชาชนให้ความสนใจลีลาศเพิ่มขึ้น
มีการตั้งสมาคมครูลีลาศ ส่งนักลีลาศไปแข่งขันในต่างประเทศ และได้จัดการแข่งขันลีลาศนานาชาติ
ขึ้นในประเทศไทย

✱ ปัจจุบันนี้ลีลาศได้รับความนิยมจากประชาชนอย่างมาก และรัฐบาลได้เห็นความสำคัญ
ของลีลาศ จึงได้บรรจุวิชานี้ไว้ในหลักสูตร ระดับอุดมศึกษาดังต่อไปนี้

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ วิชาเอกพลศึกษา หลักสูตร 4 ปี
2. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะพลศึกษา วิชาเอกพลศึกษา หลักสูตร 4 ปี และ
2 ปี
3. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ วิชาเอกพลศึกษา หลักสูตร 4 ปี และ
2 ปี
4. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คณะศึกษาศาสตร์ วิชาเอกพลศึกษา หลักสูตร 2 ปี
5. มหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะศึกษาศาสตร์ วิชาเอกพลศึกษา หลักสูตร 4 ปี

6. มหาวิทยาลัยขอนแก่น คณะศึกษาศาสตร์ วิชาเอกพลศึกษา หลักสูตร 2 ปี
7. วิทยาลัยพลศึกษา วิชาเอกพลศึกษา และสุขศึกษา หลักสูตร 2 ปี
8. วิทยาลัยครู วิชาเอกพลศึกษา ระดับ ป.กศ.สูง หลักสูตร 2 ปี ระดับปริญญาตรี

หลักสูตร 2 ปี

หลักสูตรที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่าวิชาลีลาศได้จัดให้มีการสอนในระดับอุดมศึกษาอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยาลัยพลศึกษา ซึ่งเป็นสถาบันผลิตครูพลศึกษา จากการวิจัยของ สาทิต ลัมขจรเดช (สาทิต ลัมขจรเดช 2524 : 65) ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ผู้สอนวิชากิจกรรมพลศึกษา จำนวน 277 คน พบว่า วิทยาลัยพลศึกษา ไม่มีแบบวัดและประเมินผลที่เป็นมาตรฐาน จึงทำให้เกิดการหักลบผลการเรียนของอาจารย์แต่ละวิทยาลัยไม่เหมือนกัน ปัญหาการวัดและประเมินผลนี้เป็นปัญหาที่สำคัญมากที่สุดที่ผู้เรียนและผู้สอนประสบอยู่ โดยเฉพาะการวัดและประเมินผลความสามารถผู้เรียนลีลาศ โดยทั่วไปผู้สอนจะวัดหรือประเมินจากการสังเกตด้วยตนเอง โดยไม่มีหลักเกณฑ์เกิดความบกพร่องและไม่ยุติธรรมอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน เพราะไม่สามารถที่จะวัดและประเมิน หรือชี้ให้ผู้เรียนได้ทราบความสามารถที่แท้จริงของตนเองได้อย่างถูกต้อง จากการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องการสร้างแบบประเมินค่าความสามารถวิชาลีลาศของผู้เรียนในประเทศไทย พบว่ายังไม่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัดว่ากิจกรรมประเภทนี้มีการสร้างแบบประเมินผลที่เป็นมาตรฐาน เพื่อใช้วัดและประเมินความสามารถของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะสร้างแบบประเมินค่า ความสามารถวิชาลีลาศในครั้งนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อสร้างแบบประเมินค่าความสามารถลีลาศ สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้มีแบบประเมินค่าความสามารถวิชาลีลาศที่เป็นมาตรฐานในระดับอ
 2. สามารถนำแบบประเมินค่าความสามารถวิชาลีลาศที่สร้างขึ้นไปใช้ประเมินการเรียน
- ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

3. สามารถใช้แบบประเมินเป็นเครื่องมือในการแบ่งระดับความสามารถของผู้เรียน และการแบ่งกลุ่มในการเรียน

4. ทำให้ผู้สอนและผู้เรียนใช้แบบประเมินนี้เป็นแนวทางในการฝึกทักษะลีลาศ

5. เห็นแนวทางสำหรับการศึกษาทางด้านวิชาลีลาศ และการสร้างแบบทดสอบลีลาศ

ต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้รับการทดสอบไม่ควบคุมการฝึกกิจกรรมอื่นๆ ในช่วงเก็บรวบรวมข้อมูล

2. การวิจัยครั้งนี้ใช้ลีลาศประเภท บอลรูม (Ballroom Dancing) และประเภท ลาตินอเมริกัน (Latin American Dancing)

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยพณิชยการ จันทบุรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 100 คน

2. ตัวแปรที่จะศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยพณิชยการจันทบุรี และผลการทดสอบความสามารถในลีลาศที่ได้จากแบบประเมินค่าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบประเมินค่าความสามารถลีลาศ หมายถึง มาตราส่วนประเมินพฤติกรรม ในการเรียนภาคปฏิบัติของนักศึกษาที่เรียนลีลาศมีองค์ประกอบ 6 ประการ คือ

- 1.1 ลักษณะท่าทางเฉพาะตัวของแต่ละคู่
- 1.2 วิธีการที่ถูกต้องตามทฤษฎี
- 1.3 ความสัมพันธ์กับจังหวะเพลงขณะลีลาศ ✓
- 1.4 การใช้พื้นที่บนฟลอร์
- 1.5 การเคลื่อนไหว ✓
- 1.6 การแสดงออกของความรู้สึก

2. มาตรฐานประเมินค่า (Rating Scales) หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินค่าของสถานการณ์ หรือคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ไม่สามารถวัดออกมาได้เป็นตัวเลขโดยตรง เช่น การวัดความสะอาดของร่างกาย ความประพฤติ หรือการทดสอบภาคปฏิบัติ เป็นต้น (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 137)

3. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง อาจารย์ผู้มีการประสบการณ์ และความสามารถในการสอนวิชาลีลาควมอย่างน้อย 5 ปี

4. อาจารย์ผู้สอน หมายถึง อาจารย์ที่ทำหน้าที่สอนวิชาลีลาของระดับอุดมศึกษา

5. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของระดับอุดมศึกษา และผ่านการเรียนวิชาลีลาควมมาแล้ว

6. ผู้ประเมิน หมายถึง อาจารย์ผู้สอนวิชาลีลาของวิทยาลัยการศึกษาศรีนครินทร์

7. ความสามารถทางลีลา หมายถึง การนำเอาทักษะต่าง ๆ ทางลีลาไปใช้คือ

7.1. ลักษณะท่าทางเฉพาะตัวของแต่ละคน หมายถึง ท่าทางลักษณะของผู้เข้าทดสอบแต่ละคนมีความเหมาะสมกลมกลืน หนักแน่น

7.2. ลักษณะการจับคู่ลีลา หมายถึง การวางตำแหน่งของมือ การจับมือ และแขนทั้งสองอยู่ในลักษณะที่สวยงามและถูกต้อง

7.3. ระยะห่างของคู่ลีลา หมายถึง ตำแหน่งที่แต่ละคนยืนห่างกันพอเหมาะสมงามไม่ชิดจนเกินไป

7.4. ลักษณะการยืนช่วงลำตัวสวยงาม หมายถึง ความสัมพันธ์ของการทรงตัวกับเท้าของแต่ละคน โดยที่ลำตัวช่วงบนยึดพอสมควร อยู่ในลักษณะที่ตั้งตรงผึ่งผายเป็นสง่า

7.5. การทรงตัวดี หมายถึง การรู้จักเฉลี่ยน้ำหนักตัว ขณะลีลาได้ถูกต้อง ไม่ก้มไปข้างหน้า หรือท่างายไปข้างหลัง ไม่เอียงไปทางซ้ายหรือขวาจนเกินไป

7.6. ความนุ่มนวลในการก้าวเท้า หมายถึง การก้าวเท้าให้เป็นไปตามธรรมชาติ มีความนุ่มนวลไม่แข็งกระด้างหรือลู่กรูกรอน

7.7. วิธีการที่ถูกต้องตามทฤษฎี หมายถึง ศิลปะของการลีลาแต่ละแบบตรงตามแบบฉบับมาตรฐานที่กำหนดไว้

7.8 ความสามารถในการใช้เท้า หมายถึง ความสามารถในการวางเท้าถูกต้อง และประสิทธิภาพตามแบบมาตรฐาน รู้จักใช้สันเท้า ปลายเท้า และฝ่าเท้า ตลอดจนทิศทางของการวางเท้าของแต่ละแบบ

7.9 การใช้ลำตัว หมายถึง การบิดสะโพกกับไหล่ไปตามทิศทางเดียวกันกับเท้าตรงกันข้ามที่กำลังก้าว

7.10 ความสัมพันธ์กับจังหวะเพลงขณะลีลาศ หมายถึง สามารถลีลาศให้มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับท่วงทำนอง จังหวะของดนตรี

7.11 การเดินให้ลงจังหวะ หมายถึง ผู้ลีลาศจะต้องวางเท้าให้ให้จังหวะถูกต้องตามมาตรฐานช้าเร็วของรูปแบบต่าง ๆ ทั้งจะต้องก้าวเท้าให้ลงกับจังหวะดนตรีที่บรรเลง

7.12 การเคลื่อนไหวของร่างกายให้ให้จังหวะ หมายถึง การเคลื่อนไหวไม่ว่าจะเป็นบางส่วนหรือทุกส่วนให้ให้จังหวะที่ถูกต้อง และการรู้จักใช้แรงเหวี่ยงของร่างกายให้พอเหมาะไม่แรงเกินไป จนเห็นตุ๊กตุ๊กและไม่เบาเกินไปจนเห็นเฉื่อยชา

7.13 การเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับท่วงทำนองดนตรี หมายถึง ความสามารถเคลื่อนไหวเข้ากับจังหวะของดนตรีเป็นต้นว่า เมื่อดนตรีบรรเลงเร่งเร้าผู้ลีลาศก็จะต้องแสดงอาการกิริยาให้กระฉับกระเฉง ตามดนตรีไปด้วย

7.14 การใช้พื้นที่บนเฟลอร์ หมายถึง ความสามารถใช้เนื้อที่บนเฟลอร์ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

7.15 ความฉับเฉาสามารถเชื่อมโยงลวดลายต่าง ๆ หมายถึง ประสิทธิภาพความชำนาญของแต่ละคน โดยการผูกสัเทป การเลือกเอาสัเทปแต่ละสัเทปมาผูกรวมกันเป็นกลุ่มสัเทปที่สวยงามมีลีลาสอดคล้องต่อเนื่องกัน ตรงไหนควรใช้สัเทปชั้นพื้นฐาน ตรงไหนควรใช้สัเทปลวดลาย

7.16 ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง แต่ละคนลีลาศได้อย่างมั่นใจ ถูกต้องสวยงามไม่ลังเลใจ

7.17 การนำและการตาม หมายถึง ผู้ลีลาศทั้ง 2 มีวิธีการนำและติดตามหลัก และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้คล่องแคล่ว รวมทั้งมีแนวทางของการลีลาศที่ดีและถูกต้องตามหลักเกณฑ์

7.18 การเคลื่อนไหวที่บัญญัติไว้เป็นมาตรฐาน หมายถึง การเคลื่อนไหวที่กำหนดให้ใช้เป็นหลัก หรือแนวทางการสอน หรือแนะนำให้ผู้ลีลาศได้รู้ได้เข้าใจ และสามารถถือเป็นแบบฉบับเพื่อการฝึก

7.19 การเคลื่อนไหวที่ไม่สามารถบัญญัติไว้เป็นมาตรฐาน หมายถึง การเคลื่อนไหวที่มีลีลาต่าง ๆ ในขณะเต้นกับจังหวะดนตรี เช่น การผ่อนหนักผ่อนเบา เร่งเร็วไปกับจังหวะดนตรี, ความนุ่มนวลในการเคลื่อนไหวที่แสดงออกถึงความรู้สึกที่สะท้านสลายและกระฉับกระเฉง สิ่งเหล่านี้เป็นการเคลื่อนไหวที่ไม่สามารถบัญญัติตามตัว

7.20 การแสดงความรู้สึกให้ปรากฏ หมายถึง ผู้ลีลาศมีความเข้าใจ หรือถอดความหมายของเพลง แต่ละเพลงหรือสวดดวลแบบต่าง ๆ ออกมาเป็นลีลาที่มีลักษณะพิเศษ โดยเฉพาะให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ของผู้อื่นได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง เหมาะสม ภายหลังจากที่แสดงออกถึงความรู้สึกทางอารมณ์อย่างมีชีวิตชีวา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บุญเลิศ กระบวนแสง (บุญเลิศ กระบวนแสง 2521 : 14) ได้กล่าวถึงประเภทของลีลาที่ว่า ลีลาศมาตรฐานแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทโมเดิร์น (Modern) หรือเรียกอีกอย่างว่า บอลรูม (Ballroom Dancing) และประเภทลาตินอเมริกัน (Latin American Dancing)

ประเภทบอลรูม (Ballroom dancing) มีอยู่ด้วยกัน 5 จังหวะ คือ วอลซ์ (Waltz) แทงโก (Tango) ฟอกซ์โทรต (Foxtrot) ควิกสเตป (Quickstep) และควิกวอลซ์ (Quick - Waltz) แต่ละจังหวะของการลีลาศประเภทบอลรูม (Ballroom Dancing) จะมีลักษณะการเดินและท่าทางของคนตรีเต็มไปด้วยความอ่อนหวาน สง่างาม นุ่มนวล และเจียมขนาด ลำตัวของคู่เต้นจะตั้งตรงผึ่งผายเป็นส่วนใหญ่

ประเภทลาตินอเมริกัน (Latin American Dancing) นั้น การเคลื่อนไหวของร่างกายมีความอ่อนไหวคล่องแคล่วปราดเปรียวกว่า ส่วนใหญ่จะใช้ตะโพก เอว เข่า และข้อเท้าเป็นสำคัญ ท่าทางของเพลงก็แตกต่างออกไป เร้าใจ และสนุกสนาน ร่าเริง ประเภทนี้มี 5 จังหวะเช่นกัน คือ รุมบา (Rumba) ชา - ชา - ชา (Cha Cha Cha) แซมบ้า (Samba) ไจฟว (Jive) และพาโซโดเบิล (Paso Doble)

อเล็กซ์ มัวร์ (Alex Moore. 1976 : 6 - 9) ได้กล่าวถึง วิธีการจับคู่ลีลาศว่าการจับคู่ลีลาศนับว่าเป็นสิ่งที่ผู้เริ่มหัดใหม่จะก่อให้เกิดความสนใจเป็นพิเศษ เพราะถ้าการจับคู่ไม่ถูกต้อง นอกจากจะไม่สง่างามแล้ว ยังเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการนำคู่เต้น หรือตามคู่เต้นและจะทำให้การทรงตัวเสียไปด้วย ผลเสียอีกประการหนึ่งก็คือ การเหยียบเท้ากัน การจับคู่ให้ถูกต้องเป็นสิ่งที่สำคัญมาก โดยเฉพาะชายด้วยแล้ว ยิ่งจะต้องศึกษาการเข้าคู่ให้ถูกต้องจริง ๆ มิฉะนั้นจะนำความรำคาญให้แก่คู่เต้นเป็นอย่างมาก

การจัดรูปแบบบอลรูม

ลักษณะการจับมือของชายในจังหวะ ควิกส텝, วอลซ์, ฟอกซ์โทรต ในอันท์แบแรก ให้ยืน ยึดตัวตรงและเท้าชิดกัน ร่างกายจะมีการเกร็งเล็กน้อยที่บริเวณสะเอว แต่ที่ไหล่จะไม่มีการเกร็ง คงตั้งอยู่ในระดับปกติ

1. แขนซ้ายท่อนบน จากไหล่ถึงข้อศอกลาดลงเล็กน้อย ไหล่จะไม่มีการยกขึ้นเป็นอันขาด แขนซ้ายส่วนดังกล่าว คือ ตั้งแต่ไหล่ถึงข้อศอกควรเบนไปทางหลังเล็กน้อย คะเนวงข้อศอกตั้งอยู่ในระดับเดียวกับแผ่นหลัง

2. แขนซ้ายจากข้อศอกถึงฝ่ามือ จะหักมุมชี้ตรงขึ้นไป แล้วเอนไปข้างหน้าเล็กน้อย แต่ต้องระวังระดับเดิมของแขนท่อนบน จากไหล่ถึงข้อศอกไว้ ปลายแขนอาจจะเอนเข้าหาศีรษะเล็กน้อย ระวังอย่าให้มากเกินไป แต่สมัยนี้หัว ๆ ไปนิยมให้กางออกเล็กน้อย สรุป แขนซ้ายตั้งแต่ไหล่ถึงฝ่ามือจะหักเป็นมุมฉากตรงข้อศอก

3. ฝ่ามือซ้าย ต้องทำแนวทะแยงกับพื้น ฝ่ามือซ้ายที่กุมมือขวาของฝ่ายหญิงต้องกุมอย่างสบาย อย่าบีบเกร็งหรือจับด้วยอาการ เคอะเซ็น ตามหลักที่ถูกต้องที่สุด ฝ่ายชายต้องจับมือฝ่ายหญิง โดยการใช้นิ้วมือทั้งสองข้างหญิงไว้ระหว่างนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้แล้วโอบนิ้วที่เหลือแนบฝ่ามือด้านข้างของหญิงไว้

4. ข้อมือซ้าย จะต้องไม่โง่งน ควรจะเป็นแนวตรงตลอดถึงข้อศอก

5. แขนขวาท่อนบน จากไหล่ถึงข้อศอก ควรลาดลงจนเกือบเป็นแนวเดียวกับแขนซ้าย ซึ่งตั้งขึ้นขึ้นอยู่กับร่างกายของฝ่ายหญิงด้วย ข้อศอกยื่นล้ำแนวไหล่ออกไปข้างหน้าเล็กน้อย เพราะจะต้องยื่นมือไปแตะหลังฝ่ายหญิง มือที่ยื่นไปจะต้องไม่ยื่นห่างเกินไป ข้อควรระวังอย่าให้ข้อศอกตก แขนลงมาข้างตัว จะทำให้ฝ่ายหญิงพาตแขนซ้ายไม่ถนัด และจะนำฝ่ายหญิงไม่ถนัดด้วย

6. แขนขวาจากข้อศอกถึงฝ่ามือ ฝ่ามือควรวางแตะที่บริเวณใต้ไหล่ของหญิง ปลายนิ้วมือควรพอดีกถึงกลางสันหลังของฝ่ายหญิง ไม่ควรจะโอบรวมเข้าไปลึกมากนัก เพราะจะทำให้ไหล่ของคู่คำดูไม่สวย นิ้วมือขวาดึงแนบชิดกันอย่างประณีต อย่าให้นิ้วแยกออกจากกัน

7. ศีรษะ ตั้งตรงตามสบาย เบนหน้าไปทางซ้ายเล็กน้อย

8. ระยะห่างกันระหว่างคู่เต้น ตามแบบสากลทั่วไป จะต้องจับคู่ในลักษณะชิดกันและฝ่ายชายควรพยายามให้ฝ่ายหญิงยืนตรงหน้าพอดี แต่ตามที่ปฏิบัติกันแล้วนิยมให้ฝ่ายหญิงยืนเยื้องกันมาจนสังเกตเห็นชัด

วิธีการจับมือของฝ่ายหญิง

วิธีการจับมือของฝ่ายหญิง ส่วนมากขึ้นอยู่กับฝ่ายชาย มีข้อสำคัญดังนี้

1. ยืนตัวตรง เกร็งที่เอวเล็กน้อย โดยไม่มีการยกไหล่ขึ้น
2. พยายามยืนให้ตรงฝ่ายชายให้มากที่สุด อย่าให้เอียงไปทางขวาของชายมากจนเป็นที่สังเกตได้
3. ยกมือขวาให้ฝ่ายชายจับไว้ระดับบคอกของเขา นิ้วทั้ง 4 จะต้องแนบชิดกัน ฝ่ายชายจะรับนิ้วทั้ง 4 นี้ไว้ระหว่างนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ เมื่อฝ่ายชายทำดังนี้แล้ว ฝ่ายหญิงจะใช้นิ้วหัวแม่มือแนบกับนิ้วหัวแม่มือของฝ่ายชายไว้

4. แขนขวาอาจเอียงลาดลงเล็กน้อย เพื่อใช้มือขวาไปจับกับมือซ้ายของชาย ซึ่งจะอยู่ในระดับใดก็ได้ ขึ้นอยู่กับฝ่ายชาย

5. แขนซ้ายจะหักเป็นมุมฉากตรงข้อศอก และจะวางตะเบา ๆ พักแขนตามสบายบนแขนขวาที่เอวของฝ่ายชาย และอย่าให้แนวแขนท่อนบนตั้งฉากไปถึงข้อศอกด้านล่างมา

6. นิ้วมือซ้ายต้องแนบชิดกันอย่างประณีต ตะบนหันแขนฝ่ายชายค่อนข้างไปเกือบถึงไหล่ ที่ควรระวังอย่างยิ่งทั้งชาย และหญิง คือ อย่าก้มหน้าลงมองเท้าขณะที่จับคู่ออกสัปดาห์

สมชาย ศุภรสมิต (สมชาย ศุภรสมิต 2521 : 7 - 8) ได้กล่าวถึงการจับคู่แบบบอลรูมในจังหวะแทงโก้ว่า การจับคู่ในแบบแทงโก้ ก่อนข้างกระชับเล็กน้อย และแปลกไปจากจังหวะอื่น เมื่อจับคู่แล้ว ฝ่ายหญิงจะอยู่เหลื่อมไปทางขวาของผู้ชายเล็กน้อย แต่ระวังอย่าให้มากเกินไป มือของฝ่ายชายจะโอบลึกไปกลางแผ่นหลังของฝ่ายหญิงมากกว่าจังหวะอื่น (แต่ก็ต้องระวังอย่าให้โอบมากเกินไปจนมองดูน่าเกลียด) ดังนั้น เมื่อมองดู จะเห็นลำตัวชี้ขวา ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เอียงล้ำมาข้างหน้ามากกว่าลำตัวชี้ซ้าย ซึ่งการยืนอยู่ในลักษณะนี้ เป็นลักษณะท่าทางของการจับคู่และอยู่ในสภาพพร้อมที่จะเดินแทงโก้ ในกรณีที่ขยับในท่าบอลรูมธรรมดา แล้วดึงมือซ้ายให้งอใกล้ตัวเข้ามาเล็กน้อย เพื่อให้ระดับข้อศอกซ้ายอยู่ในระดับเดิม ส่วนผู้หญิงจัดให้สอคล้องกับฝ่ายชาย ก็จำเป็นต้องลดระดับข้อศอกและมือขวาลงเล็กน้อย เพื่อไม่ให้ขัดกับฝ่ายชาย ส่วนมือซ้ายจะวางอยู่บนต้นแขนขวาฝ่ายชายตอนเกือบจะถึงหัวไหล่ และให้เลยไปทางด้านหลังเล็กน้อย ท่อนแขนตั้งแต่มือมาถึงข้อศอกทั้งของชายและหญิงจะงอเข้ามาหาลำตัวเล็กน้อย

ตามทำนองของแทงโก้ ฝ่ายหญิงจะยืนเอียงไปทางข้างขวาของฝ่ายชาย และฝ่ายหญิงจะรู้สึกกดดันขึ้น ถ้าเลื่อนมือซ้ายให้วางต่ำลงไปที่วางอยู่บริเวณแผ่นหลังตอนใต้สะบักขวาหรือต่ำกว่ารักแร้ของฝ่ายชายเล็กน้อย

บุญเลิศ กระบวนแสง (บุญเลิศ กระบวนแสง 2521 : 14, 64) ได้กล่าวถึง การจับคู่ในจังหวะลาตินอเมริกันว่า การจับคู่ประเภทลาตินอเมริกันนั้นมีหลายแบบ ทั้งนี้เพราะการเต้นรำในจังหวะต่าง ๆ มีลวดลายการเต้นต่าง ๆ กัน การจับคู่ที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับแบบและกลุ่มสเทปของการเต้น การจับคู่แต่ละแบบ ได้แก่

การจับคู่แบบปิด หรือ การจับคู่ในท่าเริ่มต้น (Closed Position)

การจับคู่ในแบบลาตินอเมริกันจะต่างกับการจับคู่แบบบอลรูมตรงที่

1. การจับคู่ลำตัวทั้งชายและหญิงจะห่างกันมาก
2. ส่วนบนของร่างกายตั้งแต่เอวถึงศีรษะจะตรงningขณะที่เดินท่าพื้นฐาน
3. มือซ้ายของชายและมือขวาของหญิงที่จับกันอยู่จะยกขึ้นสูงกว่าปกติเล็กน้อย
4. มือขวาของฝ่ายชายที่แตะอยู่ที่แผ่นหลังของหญิงนั้น ปลายมือจะไม่โอบลึกนัก และจะเลื่อนขึ้นสูงกว่าปกติเล็กน้อย คือ จะอยู่ตรงบริเวณสะบักของฝ่ายหญิง
5. แขนซ้ายของหญิงทั้งแขนจะวางซ้อนทับอยู่บนแขนขวาของฝ่ายชายอย่างสบาย

การจับคู่แบบเปิด (Open Hold, Open Position)

การจับคู่แบบนี้จะพบในจังหวะโจทว แต่อย่างไรก็ตามในจังหวะลาตินอื่น ๆ ก็ใช้ได้ ลักษณะการจับคู่แบบนี้ได้แก่

1. ฝ่ายชายเอามือซ้ายจับมือขวาของฝ่ายหญิง (จับคู่ด้วยมือข้างเดียว)
2. ยืนให้ลำตัวห่างกันในระยะที่ต่างคนก็เหยียดแขนออกไปเล็กน้อย (พองาม)
3. มือข้างที่ไม่ได้จับคู่ก็จะยกไว้ข้าง ๆ และงอแขนเล็กน้อย

การจับคู่แบบข้าง (Side by Side Position)

การจับคู่แบบนี้พบมากในจังหวะ ซา ซา ซ่า และคิวบันรัมบา ในลวดลายนิวยอร์กและแฮนด์ทูแฮนด์ การจับแบบนี้ โดยการยืนหันด้านข้างเข้าหาคู่จับมือด้วยมือเดียว โดยเหยียดแขนด้านใน

ไปจับกับมือด้านในของคู่ ผู้ชายจะหงายฝ่ามือขึ้น ผู้หญิงจะคว่ำฝ่ามือวางบนมือของผู้ชาย และแขน
ด้านนอกของคู่จะวางไปข้าง ๆ ลำตัว วางให้ได้ระดับอกของผู้เห็น

ความหมายของการวัดผล และการประเมินค่าทางการศึกษา

ไพศาล หวังพานิช (ไพศาล หวังพานิช 2523 : 19 - 20) ได้ให้คำนิยาม
เกี่ยวกับการวัดผลการศึกษา (Education measurement) หมายถึง กระบวนการในการ
กำหนดหรือหาจำนวนปริมาณ อันดับ หรือรายละเอียดของคุณลักษณะ หรือพฤติกรรมความสามารถ
ของบุคคล โดยใช้เครื่องมือเป็นหลักในการวัด กระบวนการดังกล่าวจะทำให้ได้ตัวเลขหรือข้อมูล
รายละเอียดต่าง ๆ ที่ใช้แทนจำนวน และลักษณะที่วัดได้ จากความหมายนี้แสดงว่า การวัดผล
การศึกษาต้องดำเนินการอย่างมีขั้นตอนเป็นระเบียบแบบแผน มีเครื่องมือ มีผลการวัดเป็นตัวเลข
หรือเป็นรายละเอียดที่นำไปใช้บรรยาย บอกจำนวนหรือระดับสิ่งที่ถูกวัดปรกติการวัดผลโดยทั่วไป
มีอยู่ 2 ด้าน คือ

1. การวัดทางกายภาพศาสตร์ (Physical Science) เป็นการวัดเพื่อหาจำนวน
ปริมาณของสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรม มีตัวตนแน่นอน เช่น ความยาว น้ำหนัก พื้นที่ ขนาด ปริมาตร
เป็นต้น ส่วนใหญ่เป็นการวัดวัตถุสิ่งของ การวัดทางด้านนี้มักเป็นเรื่องทางฟิสิกส์ มีเครื่องมือที่ให้ผล
เชื่อถือได้ มีหน่วยของการวัดแน่นอน เช่น เป็นเมตร เป็นกรัม เป็นต้น ซึ่งทำให้การวัดทางกายภาพ-
ศาสตร์ได้ผลการวัดที่ถูกต้องแม่นยำ

2. การวัดทางสังคมศาสตร์ (Social Science) เป็นการวัดหาจำนวนหรือคุณภาพ
ของสิ่งที่เป็นนามธรรม ไม่มีตัวตนแน่นอน ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย
ปัญหาสำคัญก็คือการกำหนดสิ่งที่จะวัดซึ่งแปรเปลี่ยนได้ง่ายว่า คืออะไร เครื่องมือที่ใช้มักขาดคุณภาพ
ให้ผลเชื่อถือได้ต่ำ ไม่มีหน่วยที่แน่นอน เช่น การวัดความรู้ การวัดการปรับตัวของนักเรียน
การวัดผลการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการวัดทางด้านสังคมศาสตร์ ในปัจจุบันการวัดทางด้านนี้
พยายามปรับปรุงวิธีการโดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์เป็นรากฐาน เพื่อให้ได้ผลการวัดที่แน่นอน
ถูกต้องมากขึ้น

ประกิจ รัตนสุวรรณ (ประกิจ รัตนสุวรรณ 2525 : 22 - 27) ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับการวัดผลของการศึกษา (Education Measurement) ไว้ว่า การวัดผลของการศึกษา คือ กระบวนการในการกำหนดหรือหาจำนวนประมาณ อันตีบ หรือรายละเอียดของคุณลักษณะ หรือพฤติกรรมความสามารถของบุคคล โดยใช้เครื่องมือเป็นหลักในการวัด กระบวนการดังกล่าวจะทำให้ได้ตัวเลขหรือข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ที่ชี้แจงจำนวนและลักษณะที่วัดได้นั้น นั้นแสดงว่าการวัดผลการศึกษาต้องดำเนินการอย่างมีขั้นตอนเป็นระเบียบแบบแผน มีเครื่องมือ มีผลการวัดเป็นตัวเลข หรือเป็นรายละเอียดที่นำไปใช้บรรยาย บอกจำนวนหรือระดับสิ่งที่ต้องการวัด และการประเมินผล (Evaluation) หมายถึง กระบวนการในการตัดสิน ดีราคา เพื่อพิจารณาความเหมาะสม หรือหาคุณค่าของคุณลักษณะและพฤติกรรม เช่น ผลการเรียน ผลการปฏิบัติ โดยอาศัยข้อมูลหรือรายละเอียดที่ได้จากการวัดเป็นหลักและใช้วิจารณ์ประกอบพิจารณาจากความหมายดังกล่าวจะเห็นว่า ถ้าจะประเมินผลต้องดำเนินการอย่างมีขั้นตอน โดยเริ่มต้นด้วยการวัดผลสิ่งนั้นแล้วนำผลการวัดที่ได้มาวินิจฉัยอย่างมีหลักเกณฑ์และมีคุณธรรม เพื่อพิจารณาตัดสินใจว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว เก่งหรืออ่อน ใต้หรือตก เป็นต้น ดังนั้น ในการประเมินผลต้องมียุทธวิธีประกอบหลักสามประการ คือ

1. การวัด (Measurement) ทำให้ทราบสภาพความจริงของสิ่งที่จะประเมินว่ามีประมาณเท่าไร มีคุณสมบัติอย่างไร เพื่อให้เป็นข้อมูลสำหรับนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์
2. เกณฑ์ (Criterion) ในการที่จะตัดสินว่าสิ่งใดดีเลว ใช้ได้หรือไม่ได้นั้นจะต้องมีหลักหรือมีบรรทัดฐานที่ต้องการ โดยการนำผลการวัดนั้นมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือมาตรฐานที่ต้องการ เกณฑ์การพิจารณาในการประเมินผลการศึกษานั้นก็คือ จุดมุ่งหมายการศึกษานั้นเอง
3. การตัดสินใจ (Decision) เป็นการชี้ขาดหรือสรุปผลการเปรียบเทียบระหว่างผลการปฏิบัติซึ่งได้จากการวัดกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ว่าสูงต่ำกว่ากันขนาดไหน ทั้งนี้การตัดสินใจที่ดีต้องอาศัยการพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ทุกแง่ทุกมุม และกระทำอย่างยุติธรรมโดยอาศัยสภาพ และความเหมาะสมต่าง ๆ ประกอบหรือต้องมีคุณธรรมที่ดี

เชิดศักดิ์ โฆวสินธุ์ (เชิดศักดิ์ โฆวสินธุ์ 2525 : 13) ได้ให้ความหมาย การวัดผล (Measurement) หมายถึง ขบวนการในการกำหนด หาจำนวน ปริมาณ คุณภาพ ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยมีกฎเกณฑ์ หรือเครื่องมือเป็นหลักการวัด การวัดผลทางการศึกษาจึงมีความหมาย โดยทั่วไปว่าเป็นการตรวจสอบคุณภาพ คุณลักษณะหรือคุณสมบัติของผู้เรียนว่ามีความ ออกจาก มีการเรียนรู้ มีพฤติกรรมในเรื่องใด มากน้อยในระดับใด กล่าวคือ ข้อมูลหรือรายละเอียด ใด ๆ ที่ได้จากตัวผู้เรียนนั้น ถือได้ว่าเป็นผลของการวัดผลการศึกษาไว้ทั้งสิ้น

ชวาล แพร์ทกุล (ชวาล แพร์ทกุล 2518 : 140) ได้ให้ความหมายของการวัดผล หมายถึง กระบวนการใด ๆ ที่จะนำไปให้ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่ง อันมีความหมายแทนขนาด สมรรถภาพนามธรรมที่นักเรียนผู้นั้นมีอยู่ไหน ถ้าใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องกระตุ้นก็คือเอาจำนวน ผลงานที่นักเรียนแสดงปฏิกิริยาได้ตอบออกมาเป็นเครื่องชี้บอกว่าเขามีสมรรถภาพในเรื่องนั้น ๆ บานนั้น

พิทร ทองชั้น (พิทร ทองชั้น 2524 : 3 - 4) ได้ให้ความหมายของการวัดผล (Measurement) หมายถึง การใช้เครื่องมือเครื่องไม้ในการค้นหาหรือการตรวจสอบเพื่อ ต้องการทราบปริมาณ จำนวน หรือคุณภาพ ในสิ่งของหรือตัวบุคคล เช่น เราต้องการทราบในเรื่องน้ำหนัก ถ้าใช้ตาชั่งวัด ต้องการทราบสูงก็ใช้ สายวัด หรือต้องการทราบว่าเด็กมีความรู้ เท่าไรก็ใช้ข้อสอบวัด ถ้าต้องการทราบว่าเด็กสามารถกราได้ไหมก็ให้เด็กปฏิบัติให้ดู การกระทำต่าง ๆ เหล่านี้ เราก็จะให้ตัวเลข หรือปริมาณจำนวนที่ได้จากการวัดนั้น ๆ ทางการศึกษาเรา วัดผลเด็ก เพื่อต้องการทราบว่ามีความรู้ความสามารถอย่างไร ถ้าได้ใช้เครื่องมือหลายอย่าง หลายวิธีมากเท่าไรก็ยิ่งดี เพราะเมื่อเรานำผลจากการวัดมารวมผลสัมพันธ์กันแล้วสรุปว่าเด็กคนนี้ เก่ง - ไม่เก่ง หรือ ดก - ไม่ดก ได้มันใจขึ้น เราเรียกการสรุปเช่นนี้ว่า การประเมินผล (Evaluation)

ฉะนั้น การประเมินผล จึงต้องอาศัยการวัดผลมาก่อนอย่างแน่นอนและขอเพิ่มเติมต่อไป อีกว่า การประเมินผลที่ดี ถูกต้อง และแม่นยำ จะต้องมีการวัดผลที่ดีเป็นพื้นฐานเสียก่อน และ ยิ่งวัดหลาย ๆ อย่าง หลาย ๆ วิธี วัดให้ครอบคลุมทั่วถึง และวัดให้ต่อเนื่องกันไป เสร็จแล้วจึง นำผลของการวัดทั้งหลายมารวมสรุปทำให้การประเมินผลยิ่งใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด

วิริยา บุญชัย (วิริยา บุญชัย 2523 : 7 - 8) ได้ให้ความหมาย การวัดผล (Measurement) หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐาน เพื่อต้องการทราบปริมาณหรือขนาดซึ่งสามารถทราบผลได้ทันทีด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้นเป็นผู้บอกให้ทราบ เช่น ต้องการทราบความกว้างของโต๊ะ เราก็เอาเทปหรือไม้เมตรมาวัด เราจะทราบความกว้างของโต๊ะทันที การวัดผลจึงเป็นวิธีตรวจหรือหาประมาณ ขนาดหรือส่วนสัดในสิ่งที่ต้องการจะทราบ โดยอาศัยเครื่องวัดนั่นเอง การวัดจะออกมาเป็นตัวเลข เรียกว่า ปริมาณ (Quantity) และจะให้ผลในทางคุณภาพ (Quality) ในการวัดผลนี้จะต้องมีแบบทดสอบอยู่ด้วย เช่น ถ้าต้องการทราบว่านักเรียนคนหนึ่งมีความรู้ทางพลศึกษาเพียงใด ก็ให้นักเรียนทำข้อสอบ จะทราบทันทีว่านักเรียนมีความรู้ทางพลศึกษามากน้อยเพียงใด โดยอาศัยตัวเลขจากการทดสอบนั้น

แบบทดสอบ (Test) หมายถึง แบบ (Form) หรือเครื่องมือ (Tool) หรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถ ผลสัมฤทธิ์หรือความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมา แบบทดสอบนี้ใช้วัดสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือการกระทำออกมาก่อน เช่น จะวัดความสามารถทางปัญญา ก็ให้ผู้เรียนทำข้อสอบ ผลก็จะออกมาหรือต้องการวัดกำลังขา ก็ต้องให้มีการกระโดด ถ้ามีกำลังมากก็กระโดดได้ไกล หรือได้สูงมาก มิใช่เอาเทปมาวัดขา ถ้าขาใดก็มีกำลังขาดี หรือต้องการทราบว่านักเรียนเล่นบาสเกตบอลได้ดีเพียงใดก็ให้นักเรียนเล่นให้ดู ผู้วัดก็จะทราบได้

แบบทดสอบในการวัดผลการศึกษาทางพลศึกษานั้น แบ่งได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน

ก. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher - made test) เป็นแบบทดสอบที่พบอยู่โดยทั่วไป และเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตนเอง ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1. เหมาะสมกับหน่วยของการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาและความยากง่ายได้
2. การสร้างแบบทดสอบนี้ วิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของครู โดยอาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรเป็นเกณฑ์
3. แบบทดสอบอาจจะไม่เก็บไปตามคะแนน มาตรฐานของส่วนการศึกษานั้น ๆ แต่เป็นคะแนนที่ครูรวบรวมไว้ตลอดทั้งปี และสร้างคะแนนมาตรฐานขึ้นใช้เอง
4. เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้เร็ว ดังนั้น วิธีการจะไม่ดีเท่ากับแบบทดสอบมาตรฐาน

5. ไม่เหมาะกับการนำไปใช้สำหรับครูคนอื่น ๆ เหมาะสำหรับใช้ในส่วนการศึกษา หรือท้องถิ่นนั้น ๆ

ข. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized test) หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่ โดยสามารถทำให้ข้อสอบนี้ทดสอบในต่างสถานที่และต่างเวลาได้ การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานไม่ใช่ของง่าย ต้องออกข้อสอบหลาย ๆ ข้อและทำการทดสอบกับคน เป็นจำนวนมาก นำข้อทดสอบกลับมาวิเคราะห์เลือกข้อสอบที่มีคุณภาพดีไว้ แบบทดสอบมาตรฐานนี้ นอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่แล้ว ยังต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อถือได้ (Reliability) และมีเกณฑ์ปกติ (Norm)

บุญธรรม กิจปริทาปริสุทธิ (บุญธรรม กิจปริทาปริสุทธิ อ้างอิงมาจาก อุทุมพร ทองอุไทย 2524 : 2) ได้ให้ความหมาย การวัดมักจะหมายถึง กระบวนการที่ตัวเลขหรือ สัญลักษณ์จะถูกนำมาเกี่ยวข้องกับลักษณะของวัตถุ คน หรือสิ่งที่วัด การวัดจึงต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. ต้องมีกลุ่มของวัตถุ หรือคน
2. มีคุณสมบัติของลักษณะที่จะวัด
3. มีการกระทำโดยการให้ตัวเลข หรือสัญลักษณ์กับลักษณะวัตถุ
4. ต้องพิจารณาถึงธรรมชาติตลอดจนนำตัวเลขหรือสัญลักษณ์เหล่านี้ไปใช้

จากความหมายของการวัดเหล่านี้ สรุปได้ว่า การวัดเป็นการพรรณาเชิงปริมาณ (Quantitative description) หรือ การตีค่าเป็นตัวเลขตามกฎเกณฑ์

อนันต์ ศรีโสภาก (อนันต์ ศรีโสภาก อ้างอิงจาก Cronbach. 2520 : 3) ได้ให้ความหมายของการวัดผล หมายถึง การกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์เข้ากับสิ่งของหรือ เหตุการณ์นั้นไปตามกฎ

อนันต์ ศรีโสภาก (อนันต์ ศรีโสภาก อ้างอิงมาจาก Stufflebeam. 2520 : 3) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประเมินผล (Evaluation) หมายถึง กรรมวิธีของการจัดวางแผน การเก็บรวบรวมและการให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์สำหรับการตัดสินใจเลือกวิธีต่าง ๆ

นอล (Noll. 1965 : 13 - 14) ได้อธิบายความหมายของการวัดผล หมายถึง วิธีการที่จะทำให้ทราบปริมาณ ซึ่งมีได้หมายถึง แต่การใช้ข้อสอบเท่านั้น ยังหมายถึงการใช้สเกล หรือมาตราส่วนประเมินค่าแบบตรวจสอบรายการต่าง ๆ หรือแบบสอบถาม

เฟร็ดมัทธ์ วิตาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง อ้างอิงมาจาก (Fred M. Smith and Sams Adam. 2519 : 17 - 18) ได้ให้ความหมายของการวัดผล คือ การรวบรวม และการเรียงลำดับข้อมูล ข้อความหรือข่าวสารอย่างมีระบบ ในความหมายนี้การวัดผลจึงมีความหมายรวมทั้ง กระบวนการ (Process) ของการรวบรวมและการจัดเรียงลำดับข้อมูลและผลของกระบวนการนี้ ด้วยเหตุนี้การวัดผลจึงมีความกว้างขวาง มีความหมายถึงหน่วยของการวัด เครื่องมือที่ใช้ได้ และสิ่งที่ถูกวัดด้วย และเฟร็ดมัทธ์ วิตาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง (เฟร็ดมัทธ์ วิตาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง อ้างอิงมาจาก Robert L.B. bel. 2519 : 18) ได้สรุปความหมายของการวัดผลว่า หมายถึง กระบวนการของการกำหนดจำนวนให้กับแต่ละสมาชิกของสิ่งของหรือบุคคล เพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของคุณสมบัติที่จะวัดสิ่งของหรือบุคคลนั้น ๆ นอกจากคุณสมบัติหรือคุณลักษณะของสิ่งนั้นจะต้องได้วัด การวัดผลยังมีความหมาย รวมถึงการเปรียบเทียบคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการจะวัดกับมาตรฐานบางอย่างด้วย นอกจากนี้ เฟร็ดมัทธ์ วิตาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง (เฟร็ดมัทธ์ วิตาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง อ้างอิงมาจาก Leona B. Tyler. 2519 : 18) ได้อธิบายว่า ในทางจิตวิทยานั้น คำว่า การวัดผล (Measurement) เป็นการรวมของกิจกรรมหลายอย่างในกิจกรรมเหล่านี้เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ การใช้จำนวน ดังนั้น การวัดผลจึงหมายถึง การกำหนดค่าเป็นตัวเลข โดยเป็นไปตามกฎเกณฑ์ กฎเกณฑ์ที่ว่านี้เกี่ยวข้องกับ การบวก ลบ คูณ หาร ทางคณิตศาสตร์ ดังนั้น การวัดผลจึงเกี่ยวข้องกับการที่ค่าหรือราคาของสิ่งของต่าง ๆ เป็นตัวเลข

ทอร์นไคท์ และ ฮาเกน (Thorndike and Hagen, 1961 : 5) ได้ให้คำนิยามของการวัดผลการศึกษาไว้ว่า เป็นการบอกคุณลักษณะของคนที่ได้พัฒนาขึ้นอย่างกว้างขวางจากการให้การศึกษา ซึ่งจะบอกลักษณะได้สองวิธี คือ

1. การบอกลักษณะด้วยการทดสอบ
2. การบอกลักษณะด้วยการสังเกตพฤติกรรม

มาร์แชล (Marshall. 1972 : 1 - 3) ได้ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาว่า การวัดผลการศึกษาคือ การรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาพิจารณาในการตัดสินใจ และยังกล่าวถึงคุณลักษณะของการวัดผลการศึกษาไว้ดังต่อไปนี้คือ

1. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดผลทางอ้อม
2. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่ยังไม่สมบูรณ์
3. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่มีความต่อเนื่อง

เขาวดี ราชชัยกุล (เขาวดี ราชชัยกุล 2520 : 14) ให้ความหมายของการประเมินผลการศึกษาได้ว่า หมายถึง กระบวนการตีความหมาย (Interpretation) และการตัดสินคุณค่า (Value Judgement) จากสิ่งที่วัดได้ โดยอาศัยวิธีการที่มีระบบแบบแผน ในการรวบรวมข้อมูล ตลอดจนเหตุผลประกอบการพิจารณาตัดสินว่ากิจกรรมการศึกษานั้นดีหรือเลว อย่างไร เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมประการใด และยังได้กล่าวว่าการประเมินผลต่างกับการวัดผลทางการศึกษาตรงที่ว่า การประเมินผลจะต้องมีวัตถุประสงค์ที่เด่นชัดก่อนดำเนินการวัดผล เพื่อจะได้ทราบว่าผลที่ได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่เพียงใด

สุภาพ วาดเขียน และ อรพินธ์ โกชนคา (สุภาพ วาดเขียน และ อรพินธ์ โกชนคา 2520 : 3) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลการศึกษาว่า การประเมินผลเป็นการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพ คุณค่า ความจริง และการกระทำ บางที่ขึ้นอยู่กับ การวัดเพียงอย่างเดียว เช่น คะแนนสอบ แต่ส่วนมากมักเป็นการรวมการวัดหลาย ๆ อย่าง ต่าง ๆ กัน เพื่อวิจัยคุณค่า หรือตัดสินคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ให้มาจากการวัดหลาย ๆ อย่าง

ไพศาล หวังพานิช (ไพศาล หวังพานิช 2518 : 21 - 22) ได้ให้ความหมายของการประเมินผล (Evaluation) หมายถึง ขบวนการตีราคา - ลงสรุปหรือวินิจฉัยสิ่งหนึ่งสิ่งใด อย่างมีหลักเกณฑ์ และอาศัยการตัดสินที่มีคุณธรรม (Value judgement) ซึ่งกระบวนการประเมินผลที่ดีจะมียุทธวิธีประกอบดังนี้

1. มาตรฐาน (Standard) หมายถึง เป้าหมายหรือความต้องการที่ใช้เป็นหลักเกณฑ์ว่าสิ่งนั้นจะดี เหมาะสม ถูกต้อง จะต้องมีความสมบูรณ์ได้อย่างไร มียุทธวิธีประกอบอย่างไร เช่น คนที่จะได้เกรดเอ จะต้องเป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะอย่างไรต้องเรียนรู้อะไรบ้าง มีคุณภาพหรือมีพฤติกรรมเช่นไร สิ่งที่ใช้เป็นมาตรฐานในการประเมินผลทางการศึกษาก็คือ ปรัชญาการศึกษานั้นเอง (ในเชิงปฏิบัติที่ใช้หลักสูตรซึ่งถือว่าเป็นเกณฑ์ของมาตรฐาน)

2. การวัดผล (Measurement) หมายถึง ขบวนการกำหนด ทาจำนวนปริมาณของ สิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยอาศัยเครื่องมือเป็นหลักในการวัด การวัดผลการศึกษาจึงเป็นการตรวจสอบ คุณสมบัติของผู้เรียนว่า มีความงอกงาม มีการเรียนรู้ในระดับใดมากน้อยเพียงใด ผลที่ได้จากการวัดก็คือข้อมูลหรือรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็ก

3. การตัดสิน (Judgement) เป็นการนำผลที่ได้จากการวัดไปเปรียบเทียบกับ มาตรฐาน หรือเกณฑ์ของมาตรฐาน เพื่อลงสรุปว่า พอใจ - ไม่พอใจ, เก่ง - อ่อน, ดี - เลว, ใต้ - ตก

เชดส์คัลท์ โววสันธุ์ (เชดส์คัลท์ โววสันธุ์ 2525 : 2) ได้ให้ความหมายของ การทดสอบ หมายถึง การนำชุดของสิ่งเร้า หรือกลุ่มของงานไปกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ออกมา แล้วกำหนดว่าสิ่งทีบุคคลแสดงออกนั้นแทนคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการจะวัด ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว จะกำหนดค่าของคุณลักษณะนั้นออกมาเป็นตัวเลข สามารถกล่าวได้ว่าการทดสอบเป็นส่วนหนึ่งของการวัด และมักจะเป็นการวัดทางอ้อม (Indirect measurement) เพราะส่วนใหญ่แล้ว การทดสอบเป็นการทดสอบที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ ฉะนั้น การทดสอบในความรู้สึกของคนทั่ว ๆ ไปจึงมักจะหมายถึง ขบวนการวัดผลที่อาศัยแบบทดสอบทางจิตวิทยา (Psychological test)

การประเมินผล หมายถึง ขบวนการในการตัดสิน พิจารณา ดีกว่า หรือลงสรุปว่า สิ่งที พิจารณายู่นั้นมีคุณค่าเหมาะสมกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่ เพียงใด โดยความหมายดังกล่าวนั้นแสดงถึง ลักษณะที่สำคัญของการประเมินผลว่าต้องประกอบด้วยคุณลักษณะต่อไปนี้ คือ

1. ต้องเป็นขบวนการที่เป็นไปอย่างมีระบบ เป็นระเบียบแบบแผน หรือมีกฎเกณฑ์ในการกระทำ มิใช่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หรือกระทำโดยบังเอิญ
2. การประเมินผลจะต้องบอกให้ทราบถึงคุณภาพ หรือปริมาณของสิ่งที่สังเกตหรือพิจารณา นั้นว่ามีคุณค่าขนาดใด เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

จากลักษณะของการประเมินผลดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการประเมินผลเป็นขบวนการที่เกิดขึ้น ต่อเนื่องจากการวัดผล หรืออาจกล่าวได้ว่าการประเมินผลเป็นขบวนการที่อาศัยการวัดผลโดยอาศัย ผลที่ได้จากการวัด (ควรเป็นการวัดหลาย ๆ ครั้ง หลาย ๆ ด้าน) มาพิจารณาตัดสินเทียบกับ เกณฑ์ หรือมาตรฐานที่ตั้งไว้ ว่ามีคุณค่ามากน้อยเพียงใด

จากความหมายของการวัดผล การทดสอบ และการประเมินผลดังกล่าวมาแล้วนั้น
พอจะสรุปได้ว่า การทดสอบเป็นส่วนหนึ่ง หรือวิธีการหนึ่งของการวัดผล ซึ่งมักจะเป็นการวัดทาง
จิตวิทยา หรือการวัดทางอ้อม ส่วนการประเมินผลนั้นเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยผลการวัดมาประกอบ
กับการตัดสินใจ

ขอบข่ายของการวัดผลทางพลศึกษา

จรีนทร์ ธาณิรัตน์ (จรีนทร์ ธาณิรัตน์ 2519 : 7 - 8) ได้กล่าวว่า เมื่อทราบว่
ความมุ่งหมายของหลักสูตรและความมุ่งหมายของการสอนในระดับชั้นเรียนแล้วก็มาพิจารณาว่า
จะวัดอะไร เพื่อให้ตรงกับเนื้อหาหรือความมุ่งหมายของระดับนั้น ๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปบ้าง
แต่ก็ควรสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอน ซึ่งอาจจะวัดในสิ่งต่อไปนี้

1. วัดความรู้ความเข้าใจ (Knowledge Test) ได้แก่ การวัดความรู้ความเข้าใจ
ในด้านวิธีการเล่น แบบการเล่น กฎ กติกา ประวัติความเป็นมา ตลอดจนเรื่องอุปกรณ์การเล่น
 เป็นต้น
2. วัดทักษะทางกีฬา (Sport Skills Test) ได้แก่ การวัดทักษะทางการ
เคลื่อนไหวทางกีฬา อาจเป็นทักษะเบื้องต้น (Basic Skill) ของกีฬาแต่ละประเภท และ
ทักษะการเล่นเป็นชุด (Team Play Skill) หรือทักษะความชำนาญในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น
กิจกรรมเข้าจังหวะ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน เป็นต้น
3. วัดสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) ได้แก่ การวัดองค์ประกอบ
ต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางกาย เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว
ความอ่อนตัว และความอดทน เป็นต้น แบบทดสอบทางด้านนี้เช่น

3.1 แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT
International Committee for the Standardization of Physical Fitness
Test)

3.2 แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ
แห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER - The American Association for Health, Physical
Education and Recreation)

4. วัดการทำงานของหัวใจและหลอดเลือด (Cardio - Vascular Test) ได้แก่ การวัดการทำงานของหัวใจ การหายใจ และอัตราการเต้นของหัวใจ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ต้องใช้เครื่องมือในการทดสอบประสิทธิภาพและสมรรถภาพการทำงานของหัวใจ นอกถึงสมรรถภาพทางกาย เช่นเดียวกัน

5. วัดเจตคติหรือทัศนคติ (Attitude Test) ได้แก่ การวัดในเรื่องต่าง ๆ ที่แสดงออกในทางที่ดี เป็นผลมาจากการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา และการกีฬา ดังนี้

- 5.1 ความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและกีฬา
- 5.2 เวลามาเรียนและตั้งใจเรียนอย่างกระตือรือร้น
- 5.3 การตรงต่อเวลาในการเรียน
- 5.4 การแต่งกายอย่างเหมาะสมในการเล่นกีฬา
- 5.5 ความระมัดระวังเอาใจใส่ในการป้องกันอุบัติเหตุทางกีฬา
- 5.6 รักษาการบริการช่วยเหลือร่วมมือเป็นพิเศษทางพลศึกษาให้แก่ส่วนรวม

6. ลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาหรือคุณธรรมทางจิตใจ (Sportsmanship) การสอนสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง เพราะเป็นการสร้างคุณธรรมให้แก่เยาวชน เพื่อให้พลเมืองของชาติเป็นประชาธิปไตยเป็นประชาธิปไตยที่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และการวัดผลต้องเน้นเรื่องนี้ ซึ่งอาจวัดในสิ่งต่อไปนี้ คือ การรู้จักเสียสละ การรู้จักแพ้ การรู้ชนะ และรู้จักถอย การให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น การเป็นผู้บำและผู้ตามที่ดี การปฏิบัติตามระเบียบ กฎ กติกา และรักษาความสามัคคี เป็นต้น

สิ่งที่มีความจำเป็นในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในสถานศึกษา คือ การวัดและประเมินผล การวัดและการประเมินผลที่ดีนั้นจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือที่มีคุณสมบัติดังนี้ คือ มีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อมั่น (Reliability) ความเป็นปรนัย (Objectivity) และมีเกณฑ์ปกติ (Norms) (Mathews. 1978 : 25) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทดสอบทางด้านทักษะกีฬานั้นเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนกิจกรรมทางพลศึกษา และเป็นการวัดที่สามารถบอกพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน และเป็นไปตามความเป็นจริง (Nixon and Jewett. 1974 : 277)

จอห์นสัน และ เนลสัน (Johnson and Neilson. 1974 : 44) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบที่เป็นมาตรฐานควรมีลักษณะที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง แบบทดสอบที่มีมาตรฐานการวัดที่แน่นอนชัดเจนในการดำเนินงานและการให้คะแนน แม้จะวัดโดยผู้วัดหลายคนก็จะได้คำตอบหรือคะแนนเท่ากัน
 2. มีความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบมีความแน่นอนในการวัด โดยผู้รับการทดสอบหลายครั้งก็จะได้ผลเหมือนเดิม
 3. มีความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง สามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดตรงตามจุดมุ่งหมาย
 4. มีเกณฑ์ปกติ (Norms) เพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรเฉพาะกลุ่ม
- แบบทดสอบอีกลักษณะหนึ่งที่ใช้ในการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา คือมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) สุมาสี เพชรศิริ (สุมาสี เพชรศิริ 2526 : 15)

อ้างอิงมาจาก Scott and French) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการสร้างคือ

1. กำหนดเนื้อหาที่จะประเมินตามธรรมชาติของเนื้อหาหรือคุณลักษณะของกิจกรรมนั้น ๆ
2. กำหนดจำนวนระดับที่จะประเมินค่า
3. กำหนดนิยามหรือความหมายของแต่ละระดับ
4. โอกาสที่จะประเมินนักเรียนแต่ละระดับเท่า ๆ กัน
5. ในบันทึกการประเมิน ต้องเตรียมใ้่าง่ายต่อการประเมินนักเรียนแต่ละคน
6. จะต้องมีการเลือกและฝึกผู้ที่จะทำการประเมินค่า

สก๊อต และ เฟรนช์ (Scott and French. 1950 : 229 - 232) ได้กล่าวว่า การประเมินค่า (Ratings) เกือบจะเป็นวิธีเดียวที่ใช้วัดในเรื่องการเต้นรำ และใช้ในการประเมินความสามารถในทักษะต่าง ๆ และแบบต่าง ๆ ของการเต้นรำนักเรียนอาจจะได้รับการประเมินในเรื่องการตอบสนองต่อจังหวะต่าง ๆ ในการแสดงการเคลื่อนไหว พื้นฐานต่าง ๆ เช่น การกระโดดสลัดเท้า (Skip) การกระโจน (Leap) การเคลื่อนไหวแบบสวิง (Swinging Movement) ในเรื่องการแสดงแบบของการเต้นรำ เช่น วอลซ์ (Waltz)

ชยทซ์ (Schottische) โพลก้า (Polka) ฟอกซ์ทรอต (Foxtrot) หรือว่าในเรื่อง การแสดงการเต้นรำทั้งหมด เช่น การเต้นรำพื้นเมือง (Folk Dance) การเต้นรำรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส (Square Dance) การประเเมนกลุ่มเล็ก ๆ ทำได้ง่ายกว่า แต่เพื่อที่จะให้คนรู้สึกอาย น้อยลง อาจจะให้คนหลายคนเห็นรำอยู่ด้วยในขณะที่มีเพียงไม่กี่คนที่กำลังถูกตัดสินอยู่ มาตราส่วน ประเมินค่า (Rating Scale) เกี่ยวกับทักษะการเต้นรำอาจจะเป็นดังต่อไปนี้

5 คะแนน เท่ากับ ดีมาก หมายถึง ผู้เต้นรำมีจังหวะที่แม่นยำ และมีทักษะที่คล่องแคล่ว ในขั้นตอนที่เกี่ยวข้อง รูปร่างแบบของการเต้นรำ ตำแหน่ง ทิศทาง และรู้ลำดับขั้นของการเต้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจ และความสนุกสนาน ตลอดจนแสดงออกถึงความมั่นใจในการเต้นรำ

4 คะแนน เท่ากับ ดี หมายถึง ผู้เต้นรำแสดงออกในเรื่องของแบบ จังหวะ และ ลำดับขั้นตอนได้อย่างถูกต้อง แต่ยังขาดความมั่นใจและความเป็นธรรมชาติ

3 คะแนน เท่ากับ ปานกลาง หมายถึง ผู้เต้นรำแสดงการเต้นรำได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดบ้างเล็กน้อย ซึ่งเขาสามารถจะแก้ไขได้เอง หรือโดยการเตือนหรือชี้แนะจากผู้เต้นรำคนอื่น ๆ และผู้เต้นรำก็รู้เรื่องของการเต้นรำที่พอที่จะสนุกสนานไปกับการเต้นรำนั้น

2 คะแนน เท่ากับ ต่ำ หมายถึง ผู้เต้นรำสามารถแสดงขั้นตอนพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง และสามารถจะเต้นรำได้ดีพอสมควรโดยการนำของคู่เต้นรำ หรือผู้เต้นรำคนอื่น ๆ ในเรื่องของ จังหวะเขายังทำผิดบ้างในบางครั้งคราว และเขายังไม่สามารถจะปรับตัวใหม่ได้ทันที เขาอาจจะสนุกกับการเต้นรำ หรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าเขาตั้งใจหรือไม่ใส่ใจเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่เขาทำ ลงไปหรือไม่

1 คะแนน เท่ากับ ต่ำมาก หมายถึง ผู้เต้นรำยังแสดงการเต้นรำได้ไม่ดี เขาเกือบ จะต้องขึ้นอยู่กับคนอื่น ๆ ตลอดเวลา ที่จะต้องคอยเตือนหรือชี้แนะ เรื่องการลำดับจังหวะก็ไม่แม่นยำ และเห็นได้ชัดว่าเขาไม่รู้ตัวเลยว่าจังหวะของตนไม่แม่นยำ

อเล็กซ์ มัวร์ (Alex Moore, 1976 : 286) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายหลักที่ใช้ในการพิจารณาของแบบทดสอบ สำหรับบุคคลที่ฝึกหัดลีลาอย่างจริงจัง มีดังนี้

1. การเคลื่อนไหวอย่างสมบูรณ์แบบ และถูกต้อง
2. ลักษณะการยืนช่วงลำตัวสง่างาม และการจับคู่ที่ถูกต้อง
3. การตีความหมาย และการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ที่มั่นคง และเหมาะสม

มาตราประเมินค่าบาสเกตบอลของ เทอร์ริเบิล (Terrible Basketball Rating Scale) (พาคิต บิงมาก 2526 : 155 - 156) เทอร์ริเบิล (Terrible) ไม่ศึกษาและพัฒนาแบบวัดนี้มาจากเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับบาสเกตบอลและการปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญทางกีฬา โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน (Five Judges) สังเกต และให้คะแนน (Rate) ในชั้นเรียนบาสเกตบอล นักศึกษาหญิง 57 คน ได้ค่าความสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation) ระหว่างผู้ให้คะแนน .63 - .87 และความเชื่อมั่น (Reliability) ระหว่างการให้คะแนนในวันที่ 1 และวันที่ 2 ของผู้ให้คะแนนมีค่า .70 - .86 การให้คะแนนอาจใช้เพื่อนในชั้นเรียนหรือครูผู้ช่วยก็ได้ แบบประเมินการให้คะแนนนี้ใช้ขณะให้นักเรียนกำลังเล่นเกมบาสเกตบอล เพื่อวัดความสามารถทั้งหมดในการเล่น ถ้าครูเห็นว่านักเรียนคนใดคนหนึ่งเล่นได้ดีหรือมีมาตรฐานสูงกว่าแบบวัดนี้หรือต่ำกว่าแบบวัดนี้ก็ให้บวกคะแนนเพิ่มเข้าไป หรือลบคะแนนออกตามความเหมาะสมได้ตั้งรายละเอียด

คะแนน

5 - ดีมาก (Excellent)

1. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกได้ดีมาก (รวมทั้งการเลี้ยง การส่ง และการยิงประตู)
2. ยืนหรือเคลื่อนที่ไปอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม ทำให้ทีมได้เปรียบ สามารถเคลื่อนไปและรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ของเกมได้ในขณะนั้น
3. การวิ่งตัดได้เหมาะสมกับสถานการณ์
4. ช่วยในการตั้งรับได้ดี เช่น การกันการเลี้ยง กันการยิงประตู และการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล

4 - ดี (Good)

1. ผู้เล่นสามารถครอบครองลูกได้ดีมากเป็นบางครั้งบางคราว เช่น บางครั้งเลี้ยงได้ดีมากแต่ส่งลูกไม่ดี หรือยิงประตูไม่เข้า
2. ตำแหน่งการยืนดีทำให้ทีมสามารถเป็นฝ่ายรุกและรับได้ทันต่อเวลา
3. บางครั้งไม่วิ่งตัด เมื่อมีโอกาสที่เหมาะสม
4. บางครั้งไม่ช่วยในการสกัดกั้นการส่ง การเลี้ยง การกันการยิงประตู หรือการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล

3 - ปานกลาง (Average)

1. ผู้เล่นไม่สามารถควบคุมลูบาสเกตบอลได้อย่างสม่ำเสมอ เช่น บ่อยครั้งที่เลี้ยงเสีย ส่งไม่ดี ยิ่งประตูไม่ลง
2. ไม่อยู่ในตำแหน่งที่ดีในการเล่นบ่อยครั้ง ทั้งในการรับและการรุก บางครั้งทำให้การเคลื่อนไหวของทีมเสียเปรียบ
3. บางครั้งวิ่งตัดเมื่อมีโอกาส
4. บางครั้งก็ทำให้ทีมได้เปรียบ เช่น การป้องกัน การเลี้ยง การป้องกัน การยิงประตู หรือการกระโดดแย่งลูบาสเกตบอล

2 - พอใช้ (Fair)

1. ผู้เล่นควบคุมลูบาสเกตบอลไม่ได้ บางครั้งอาจเลี้ยงได้ดี แต่ส่งไม่ดี หรือยิ่งประตูไม่ลง
2. บางครั้งอยู่ในตำแหน่งที่ดีแต่บางครั้งทำให้ทีมเคลื่อนไหวช้าไป
3. นาน ๆ ครั้งที่จะวิ่งตัดเมื่อมีโอกาสที่เหมาะสม
4. ในการตั้งรับนาน ๆ ครั้งที่จะช่วยในการสกัดกั้นการเลี้ยง การกันการยิงประตู หรือการกระโดดแย่งลูบาสเกตบอล

1 - แย่ (Poor)

1. ต้องแก้ไขทักษะพื้นฐานในการครอบครองลูบาสเกตบอล ขาดความคล่องตัวในการใช้ทักษะพื้นฐานทั้งการเลี้ยง การส่ง และการยิงประตู
2. ขาดความคิดที่จะยืนอยู่หรือเคลื่อนไหวไปยังตำแหน่งที่เหมาะสม
3. ไม่มีการวิ่งตัด
4. ไม่ช่วยในการสกัดกั้นเลย ไม่ว่าจะเป็นการส่งลูก การกันการยิงประตู หรือการกระโดดแย่งลูบาสเกตบอล

แบบประเมินความสามารถกีฬาบาสเกตบอลของ คูเปอร์ (Cooper Fencing Rating Scale) (ผาณิต บิลมาศ 2526 : 199)

- 5 ดีมาก นักตามมีลักษณะท่าทางที่ดี มีการทรงตัวดี การแสดงออกดี เคลื่อนที่รวดเร็วแทบไม่เห็นจุดบกพร่อง
- 4 ดี นักตามมีลักษณะท่าทางที่ดี การทรงตัวและการเคลื่อนที่อยู่นิ่งค่อนข้างดี แต่ไม่ถึงเกณฑ์ดีมาก
- 3 ปานกลาง นักตามอยู่ในลักษณะท่าทางที่ดีครึ่งหนึ่งของการแสดงออกทั้งหมด และการเคลื่อนไหวและการทรงตัวอยู่ในเกณฑ์ดี
- 2 ค่ำ นักตามมีลักษณะที่ดีเป็นบางครั้ง การเคลื่อนไหวมีจุดบกพร่อง และมีจุดอ่อนในท่าทางต่าง ๆ
- 1 ค่ำมาก นักตามมีลักษณะไม่ถูก การทรงตัวไม่ดี การเคลื่อนไหวมีจุดบกพร่องและความรู้พื้นฐานน้อยมาก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จำลอง ชูโต (จำลอง ชูโต 2521 : 35) ได้สร้างเกณฑ์ประเมินผลการศึกษา ภาควิชาสำหรับนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยใช้แบบประเมินผล เป็นลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ประเมินนักศึกษา จำนวน 46 คน พบว่า

1. ความเที่ยงของแบบสอบ ได้ค่าความเที่ยงของเกณฑ์ประเมินผลเท่ากับ 0.9434
2. ความตรงของเกณฑ์ประเมินผล
 - 2.1 เมื่อใช้ผลสัมฤทธิ์ของวิชาการพยาบาลตติยศาสตร์เป็นเกณฑ์ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.9836 มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001
 - 2.2 เมื่อใช้ผลสัมฤทธิ์ของวิชาการพยาบาลต้องผ่าตัดเป็นเกณฑ์ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.954 มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001
 - 2.3 เมื่อใช้ผลสัมฤทธิ์ของวิชาการพยาบาล จักษุ โสต นาสิก เป็นเกณฑ์ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.779 มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001
 - 2.4 เมื่อใช้ผลสัมฤทธิ์ของวิชาการพยาบาลสูตินารีเวชเป็นเกณฑ์ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.779 มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

อธิฐาน มงคลสถิตย์ (อธิฐาน มงคลสถิตย์ 2522 : 46) ได้สร้างเกณฑ์ประเมินผลการศึกษาภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรี โดยใช้แบบประเมินเป็นลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ประเมินนักศึกษาพยาบาลมหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 100 คน พบว่า

1. ความเที่ยงของเกณฑ์ประเมินผลทั้งฉบับ เท่ากับ 0.9904 และค่าความเที่ยงของเกณฑ์ประเมินผลการศึกษาเฉพาะนักศึกษาปีที่ 2 เท่ากับ 0.9893 นักศึกษาปีที่ 3 เท่ากับ 0.9879 และนักศึกษาปีที่ 4 เท่ากับ 0.9966

2. ค่าความตรงตามสภาพของเกณฑ์ประเมินผล

2.1 ของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 2 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .06 ถึง .38 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 3 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ -.07 ถึง .32 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 4 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ -.05 ถึง .01 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิตยา ดำรงวุฒิ (นิตยา ดำรงวุฒิ 2524 : 40) ได้สร้างเกณฑ์ประเมินผลการศึกษาภาคปฏิบัติของนักเรียนผู้ช่วยพยาบาล โดยใช้แบบประเมินเป็นลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ประเมินนักเรียนผู้ช่วยพยาบาล โรงพยาบาลโรคทรวงอก นนทบุรี จำนวน 75 คน พบว่า

1. ค่าความเที่ยงของเกณฑ์ประเมินผลทั้งฉบับ 0.96 ค่าความเที่ยงของเกณฑ์ประเมินผลการศึกษาภาคปฏิบัติของผู้ทำการประเมินกลุ่มที่ 1 เท่ากับ 0.96 กลุ่มที่ 2 เท่ากับ 0.96 และกลุ่มที่ 3 เท่ากับ 0.96 แสดงว่าเกณฑ์ประเมินผลที่สร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง

2. ค่าความเที่ยงของการให้คะแนนของผู้ทำการประเมิน 1 กลุ่ม ได้เท่ากับ 0.661 และได้ค่าความเที่ยงของการให้คะแนนของผู้ทำการประเมินทั้ง 3 กลุ่ม ได้เท่ากับ 0.854 แสดงว่าค่าของความเที่ยงของการให้คะแนนของผู้ทำการประเมินทั้ง 3 กลุ่มอยู่ในระดับสูง

3. ค่าความตรงตามสภาพของเกณฑ์ประเมินผลการศึกษาภาคปฏิบัติ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.02 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ฉัตรชัย เฉลิมอิสระชัย (ฉัตรชัย เฉลิมอิสระชัย 2525 : 35) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การสร้างมาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้ มาตรวัดเป็นลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ทำการวิจัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 460 คน พบว่า

1. มีค่าอำนาจจำแนกของข้อความทดสอบ มีค่าตั้งแต่ 1.88 ถึง 7.08 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และที่ระดับ .01

2. มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .91

3. มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สุมาลี เพชรศิริ (สุมาลี เพชรศิริ 2526 : 35) ได้สร้างแบบประเมินค่าความสามารถทางกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา โดยใช้แบบประเมินเป็นลักษณะ มาตรวัดส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ประเมินนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา กรุงเทพฯ จำนวน 105 คน พบว่า

1. ผลการทดลองใช้เครื่องมือ

1.1 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.938 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นในระดับสูง

1.2 ค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) เท่ากับ 0.818 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความเป็นปรนัยในระดับสูง

1.3 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item-Discrimination) มีค่าตั้งแต่ 1.784 - 7.725 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า แบบประเมินค่าความสามารถทางกิจกรรมเข้าจังหวะสามารถจำแนกความสามารถของนักศึกษาได้

2. ผลจากการนำเครื่องมือไปใช้

2.1 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ตอนที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.930 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นในระดับสูง

ตอนที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.887 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นในระดับสูง

ตอนที่ 3 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.890 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นในระดับสูง

ทั้งฉบับ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.950 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า
มีความเชื่อมั่นในระดับสูง

2.2 ค่าความเที่ยงตรง (Validity)

ตอนที่ 1 มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 0.522 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความเที่ยงตรงในระดับปานกลาง

ตอนที่ 2 มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 0.361 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความเที่ยงตรงในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 0.522 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความเที่ยงตรงในระดับปานกลาง

ทั้งฉบับ มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 0.546 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า
มีความเที่ยงตรงในระดับปานกลาง

2.3 ค่าความแปรปรวน

ตอนที่ 1 มีค่าความแปรปรวน เท่ากับ 0.313 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความแปรปรวนในระดับปานกลาง

ตอนที่ 2 มีค่าความแปรปรวน เท่ากับ 0.513 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความแปรปรวนในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 มีค่าความแปรปรวน เท่ากับ 0.401 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความแปรปรวนในระดับปานกลาง

ทั้งฉบับ มีค่าความแปรปรวน เท่ากับ 0.405 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า
มีความแปรปรวนในระดับปานกลาง

2.4 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination)

ตอนที่ 1 มีข้อกระทง จำนวน 19 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 2.169 -
12.433 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีอำนาจ
จำแนกในระดับสูง

และในข้อ 12 ในเรื่องของความสามารถในการเคลื่อนไหวในทิศทางเดินรำได้อย่างถูกต้อง มีค่าอำนาจจำแนก เท่ากับ 1.001 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีอำนาจจำแนกในระดับต่ำ

ตอนที่ 2 มีข้อกระทง จำนวน 9 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.969 - 11.004 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีอำนาจจำแนกในระดับสูง

ตอนที่ 3 มีข้อกระทง จำนวน 6 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 3.823 - 6.118 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีอำนาจจำแนกในระดับสูง

ทั้งหมด มีข้อกระทง จำนวน 35 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.969 - 12.443 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ามีอำนาจจำแนกในระดับสูง

ประสา ทองศิริ (ประสา ทองศิริ 2527 : 62) ได้สร้างแบบประเมินค่าความสามารถทางกระบอกระบบอง สำหรับนักศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา โดยใช้แบบประเมินเป็นลักษณะมาตราล่วงประเมินค่า (Rating Scale) ประเมินนักศึกษาจังหวัดกรุงเทพมหานคร เอกพลศึกษา จำนวน 50 คน พบว่า

1. ผลจากการนำเครื่องมือไปใช้

1.1 ค่าความเที่ยงตรง (Validity) มีค่าความเที่ยงตรงหรือมีดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับลักษณะพฤติกรรม ระหว่าง 0.6 - 1.00 นั้น แสดงว่า มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา

1.2 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9654 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า มีความเชื่อมั่นในระดับสูง

1.3 ค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ .82 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีความเป็นปรนัยระดับสูง

1.4 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ 35 ข้อ ตั้งแต่ 3.4394 - 34.5708 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า มีอำนาจจำแนกในระดับสูง แต่ค่าอำนาจจำแนกทั้งหมด จำนวน 39 ข้อ มีค่าอำนาจ

จำแนก 12.7285 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า แบบประเมินค่าความสามารถทางกระบวนการของผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าอำนาจจำแนกในระดับสูง

สมมติฐานในการวิจัย

แบบประเมินค่าความสามารถสื่อสารสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ และค่าความแปรปรวนสูง

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาวิทยาลัยการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ปีการศึกษา 2528 ที่ผ่านการเรียนวิชาสถิติมาแล้ว จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งมีนักศึกษาประมาณ 100 คน โดยใช้การสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาหลักสูตร วัตถุประสงค์ และเนื้อหาวิชา การเรียนวิชาสถิติของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาต่าง ๆ
2. ศึกษาตำรา เอกสาร และระเบียบการวัดผล ภาควิชาสถิติของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาต่าง ๆ
3. สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาสถิติของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาต่าง ๆ และผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ ความสามารถในการสอนวิชาสถิติ เพื่อสร้างแบบประเมินค่าที่แสดงถึงพฤติกรรมที่ต้องการประเมิน จากเหตุผลข้างต้นได้องค์ประกอบที่จะประเมินทั้งสิ้น 16 ข้อ
4. ผู้วิจัยนำแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบประเมินค่าโดยใช้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน คือ อาจารย์บุญเลิศ กระบวนแสง อาจารย์ดำเร็จ มณีเนตร อาจารย์ทวีพงษ์ กลิ่นหอม อาจารย์บุญมา ไทยก้าว

และอาจารย์ประพันธ์ศิริ ไชยชนะใหญ่ โดยวิธีของ โรวินเนลลี และแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton) พิจารณาประเมิน แบบประเมินค่าที่สร้างขึ้น หลังจากนั้นจึงนำข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เกี่ยวข้องมาแก้ไข ปรับปรุงแบบประเมินค่า

5. ผู้วิจัยนำแบบประเมินแก้ไข และปรับปรุงแล้วมาสร้างแบบประเมินค่าความสามารถ ในลักษณะของมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales) 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง ห้า และต่ำมาก ซึ่งกำหนดให้คะแนนตามลำดับ ดังนี้ 5, 4, 3, 2 และ 1

6. นำแบบประเมินค่าความสามารถที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยประเมิน กับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี ที่ผ่านการเรียนวิชาสถิติมาแล้ว จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งมีนักศึกษาประมาณ 100 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อหาค่าดังนี้

6.1 ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) จากคะแนนรวมของผู้ประเมินทั้งฉบับ กับคะแนนเฉพาะข้อนั้น ๆ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

6.2 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากคะแนนรวมของผู้ประเมินแต่ละคน โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

6.3 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item - Discrimination) จากคะแนนรวมของผู้เข้ารับการประเมิน แต่ละคนที่ได้จากผู้ประเมิน โดยวิธีแจกแจงที (t - distribution)

6.4 ค่าความเที่ยงตรง (Objectivity) จากคะแนนผู้ประเมินสามคนที่ใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ระหว่างคะแนนจากผู้ประเมินทั้ง 3 คน และหาค่าความสัมพันธ์ ฟิชเชอร์ - ซี (Fisher's Z) เฉลี่ย

6.5 ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้ตารางค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับ .01

6.6 ทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) โดยใช้สถิติแบบ เอฟ - เทสต์ (F - test)

ลักษณะของแบบประเมินค่า

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบประเมินค่าความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
เป็นลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales)

ตัวอย่างแบบประเมินค่าความสามารถ

ประเภท ลักษณะท่าทางเฉพาะตัวของแต่ละคู่

- 0 ลักษณะการจับคู่สัตว์
- 5 ก การจับคู่สัตว์ทำได้ถูกต้องตลอดเวลาตามแบบมาตรฐาน
สากล
- 4 ข การจับคู่สัตว์ทำได้ถูกต้องเป็นส่วนมาก ตามแบบมาตรฐานสากล
โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค การจับคู่สัตว์ทำได้ถูกต้องบ้างเป็นบางครั้งตามแบบมาตรฐานสากล
โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง การจับคู่สัตว์ทำได้ถูกต้องบ้างเป็นบางครั้ง ตามแบบมาตรฐานสากล
แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้อง เมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การจับคู่ผิดรูปแบบมาตรฐานสากลตลอดเวลา

ประเภท การใช้พื้นที่บนฟลอร์

- 00 ความเชื่อมั่นในตนเอง
- 5 ก ความเชื่อมั่นในตนเอง คู่สัตว์สามารถเชื่อมโยงลงหลายต่าง ๆ
ได้ถูกต้อง ด้วยความมั่นใจและไม่ลังเลใจ
- 4 ข ความเชื่อมั่นในตนเอง คู่สัตว์สามารถเชื่อมโยงลงหลายต่าง ๆ
ได้ถูกต้อง แต่ขาดความมั่นใจ
- 3 ค ความเชื่อมั่นในตนเอง คู่สัตว์สามารถเชื่อมโยงลงหลายต่าง ๆ
ได้เป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ

- 2 ง ความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้ศึกษาสามารถเชื่อมโยงสวทหลายต่าง ๆ
ได้เป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ ผู้ศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ผิดพลาดเป็นประจำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของแบบประเมินค่าความสามารถ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้
คือ

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย ถึงคณบดีขอความร่วมมือครูประจำชั้นผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน และจากผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดชลบุรี เพื่อทำการประเมินค่าความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ
2. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับอุปกรณ์ สถานที่ และวิธีการทดสอบทั้งหมด
3. อธิบาย และสาธิตวิธีการประเมินให้แก่ผู้ประเมินและนักกีฬา เพื่อให้เข้าใจถึงวิธีการประเมินและรายละเอียดอื่น ๆ
4. ผู้ประเมิน คือ อาจารย์ผู้สอนวิชาลีลาศของวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดชลบุรี จำนวน 3 คน ทำการประเมินค่าความสามารถของนักกีฬาลงจากที่นักกีฬาได้เรียนไปแล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนที่ได้จากการใช้แบบประเมินค่าต่าง ๆ คือ

1. ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) จากคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ 5 คน โดยวิธีของโรบินเนลลีและแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton)
2. ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) จากคะแนนรวมของผู้ประเมินทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะข้อ โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)
3. ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากคะแนนรวมของแต่ละคนที่ได้จาก การประเมิน โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

4. ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item - Discrimination) จากคะแนนรวมของผู้เข้ารับการประเมิน แต่ละคนที่ได้จากการประเมิน โดยวิธีแจกแจงที (t - distribution)
5. ค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) จากคะแนนผู้ประเมินสามคนใช้แบบประเมิน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ระหว่างคะแนนจากผู้ประเมิน ทั้ง 3 คน และหาค่าความสัมพันธ์ฟิชเชอร์ - ซี (Fisher's Z) เฉลี่ย
6. ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้ตารางสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับ .01
7. ทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) โดยใช้สถิติแบบเอฟ - เทสต์ (F - test) ที่ระดับ .01

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ดูหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบประเมิน คำของ โรวินเนลลี และแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton) (สมบูรณ์ ชิตพงศ์ 2526 : 2 - 3)

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ดัชนีความสอดคล้องของข้อทดสอบกับลักษณะพฤติกรรม
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาวิชา

2. ดูหาค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) โดยใช้สูตร (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 84)

$$r_{xy} = \frac{N\sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N\sum x^2 - (\sum x)^2][N\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน x กับคะแนน y
	$\sum xy$	แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน x กับคะแนน y
	$\sum x$	แทน ผลรวมของคะแนน x
	$\sum y$	แทน ผลรวมของคะแนน y
	$\sum x^2$	แทน ผลรวมของคะแนน x ยกกำลังสอง
	$\sum y^2$	แทน ผลรวมของคะแนน y ยกกำลังสอง
	N	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3. สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ระหว่าง
คะแนนจากผู้ประเมินทั้ง 3 คน (วิเชียร เกตุสิงห์ 2523 : 56)

$$R_{y \cdot 12} = \sqrt{\frac{r_{y1}^2 + r_{y2}^2 - 2r_{y1} \cdot r_{y2} \cdot r_{12}}{1 - r_{12}^2}}$$

เมื่อ $R_{y \cdot 12}$ แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง y (ตัวเกณฑ์)
กับ 1 และ 2 (ตัวพยากรณ์)

r_{y1} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง y กับ 1

r_{y2} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง y กับ 2

r_{12} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 1 กับ 2

จะใช้สูตรนี้ในกรณีที่มีตัวพยากรณ์เพียง 2 ตัว เท่านั้น

4. สูตรหาค่าความสัมพันธ์ฟิชเชอร์ - ซี (Fisher's Z) เดลีย์ (ล้วน สายยศ
และ อังคณา สายยศ 2522 : 228)

$$\bar{Z} = \frac{\sum (n_i - 3) Z_i}{\sum (n_i - 3)}$$

เมื่อ $\bar{Z}$ แทน คะแนนมาตรฐาน (Fisher's Z) เฉลี่ย

Z_i แทน คะแนนมาตรฐาน (Fisher's Z) ของกลุ่มที่ i

n_i แทน จำนวนคนของกลุ่มที่ i

5. สูตรหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา

(α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ส่วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของแบบประเมิน

S_i^2 แทน ผลรวมความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบประเมินทั้งฉบับ

6. สูตรหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item - Discrimination) โดยวิธีการ

แจกแจงที (t - distribution) (ส่วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 187)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
	$\bar{X}_H$	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	s_H^2	แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	s_L^2	แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

(7. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่า r_{xy} โดยเปิดตารางค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 ของทุกรายการที่กำหนดไว้ (ตัวน สายยศ และ อังกฤษ สายยศ 2524 : 275)

8. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกคู่ โดยใช้สถิติแบบเอฟ - เทสต์ (F - test) ในการทดสอบ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2523 : 57)

$$F = \frac{R^2/K}{(1 - R^2)/(N - K - 1)} \quad \begin{array}{l} (df_1 = K) \\ (df_2 = N - K - 1) \end{array}$$

เมื่อ	F	แทน การแจกแจงของค่า F
	R	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกคู่
	N	แทน จำนวนคน
	K	แทน จำนวนตัวแปรอิสระหรือจำนวนตัวพยากรณ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่เป็นตัวอักษรเพื่อใช้ในการคำนวณ ดังนี้

I.C	แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับลักษณะพฤติกรรม
$r_{x.y}$	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน x กับคะแนน y
$R_{x.yz}$	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
α	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
t	แทน ค่าอำนาจจำแนก
Z	แทน ค่าคะแนนมาตรฐาน (Fisher's Z) เฉลี่ย
P	แทน ค่าระดับนัยสำคัญของค่า $r_{x.y}$
F	แทน ค่าระดับนัยสำคัญของค่า $R_{x.yz}$
1	แทน ผู้ประเมินคนที่ 1
2	แทน ผู้ประเมินคนที่ 2
3	แทน ผู้ประเมินคนที่ 3

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การประเมินค่าความสามารถถึลลาค สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา จำนวน 100 คน นำผลการประเมินมาวิเคราะห์ดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับลักษณะพฤติกรรมซึ่งเป็นการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของ โรวินเนลลี และแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton)

2. หาค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) จากคะแนนรวมของผู้ประเมินทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะข้อนั้น ๆ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

(Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

3. ทหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินจากคะแนนรวมของผู้เข้ารับการประเมินทีละคนที่ได้จากการประเมินโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

4. ทหาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบประเมินจากผู้ประเมิน 3 คน ใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใช้สูตรเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ทหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ระหว่างผู้ประเมิน 3 คน และหาค่าความสัมพันธ์ฟิชเชอร์ - ซี (Fisher's Z) เฉลี่ย

5. ทหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item - Discrimination) ของแบบประเมินจากคะแนนรวมของผู้เข้ารับการประเมินแต่ละคนที่ได้จากการประเมินโดยวิธีแจกแจงที (t - distribution) ที่ระดับ .01

6. ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้ตารางค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับ .01

7. ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณโดยใช้สถิติแบบเอฟ - เทสต์ (F - test) ในการทดสอบที่ระดับ .01

ตาราง 1 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินค่าความสามารถลีดเป็นรายข้อ

แบบประเมิน	IC	แบบประเมิน	IC
ข้อ 1	1	ข้อ 9	1
ข้อ 2	1	ข้อ 10	1
ข้อ 3	1	ข้อ 11	1
ข้อ 4	1	ข้อ 12	1
ข้อ 5	1	ข้อ 13	1
ข้อ 6	1	ข้อ 14	0.8
ข้อ 7	1	ข้อ 15	0.8
ข้อ 8	1	ข้อ 16	1

จากตาราง 1 แสดงว่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินค่าความสามารถลีด
 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.8 - 1.00. นั่นคือ แบบประเมินค่าความสามารถ
 ลีด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาระหว่าง 0.8 - 1.00

ตาราง 2 แสดงค่าความสัมพันธ์ของคะแนนรวมทั้งฉบับกับคะแนนแต่ละข้อของแบบประเมินค่า
ความสามารถสื่อสาร

แบบประเมิน	ค่าความเที่ยงตรง ($r_{x \cdot y}$)	แบบประเมิน	ค่าความเที่ยงตรง ($r_{x \cdot y}$)
ข้อ 1	.5095**	ข้อ 9	.8148**
ข้อ 2	.5066**	ข้อ 10	.7713**
ข้อ 3	.7094**	ข้อ 11	.6280**
ข้อ 4	.5814**	ข้อ 12	.8031**
ข้อ 5	.6602**	ข้อ 13	.7622**
ข้อ 6	.7797**	ข้อ 14	.8550**
ข้อ 7	.5248**	ข้อ 15	.3837**
ข้อ 8	.8274**	ข้อ 16	.5234**

** $P < .01$ ($r = .242$)

จากตาราง 2 แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 16 ข้อ มีค่าความสัมพันธ์ของคะแนนรวม
กับคะแนนของแต่ละข้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .242$) มีค่าตั้งแต่ .3837-
.8550 กล่าวคือ แบบประเมินค่าความสามารถสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงตาม
โครงสร้างระดับปานกลางถึงระดับสูง

ตาราง 3 แสดงค่าความสัมพันธ์ของแบบประเมินจากคะแนนผู้ประเมินโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา
(α - Coefficient) (N = 100)

แบบประเมินค่าความสามารถลีลา	ค่าความเที่ยงตรง ($r_{x,y}$)
รวมทั้งฉบับ	.8868 **

** $P < .01$ ($r = .242$)

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าแบบประเมินค่าความสามารถลีลาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .242$) มีค่าเท่ากับ .8868 กล่าวคือแบบประเมินค่าความสามารถลีลาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นระดับสูง

ตาราง 4 แสดงค่าความสัมพันธ์อย่างง่าย จากคะแนนของผู้ประเมิน 3 คน โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (N = 100)

ผู้ประเมิน	1	2	3
1	—	.7147 **	.4522 **
2		—	.5062 **
3			—

** $P < .01$ ($r = .242$)

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นค่าความสัมพันธ์ของคะแนนจากแบบประเมินค่าความสามารถลีลา มีค่าความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .242$) โดยคะแนนจากผู้ประเมิน 1 กับ 2 มีค่าเท่ากับ .7147 ผู้ประเมิน 2 กับ 3 มีค่าเท่ากับ .5062 และผู้ประเมิน 1 กับ 3 มีค่าเท่ากับ .4522 กล่าวคือแบบประเมินค่าความสามารถลีลาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเป็นปรนัยระดับปานกลางถึงระดับสูง

ตาราง 5 แสดงค่าความสัมพันธ์จากคะแนนผู้ประเมิน 3 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกคู่

ผู้ประเมิน	$R_{x \cdot yz}$	F
1.23	.5239	19.6**
2.13	.5276	54.9**
3.12	.5617	62.4**

** $P < .01$ ($F_{2,97} = 4.79$)

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า ค่าความสัมพันธ์จากคะแนนผู้ประเมินคนที่ 1 กับผู้ประเมินคนที่ 2 และคนที่ 3 มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง ($R = .5239$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{2,97} = 4.79$) ค่าความสัมพันธ์จากคะแนนคนที่ 2 กับผู้ประเมินคนที่ 1 และคนที่ 3 มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง ($R = .5276$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{2,97} = 4.79$) และค่าความสัมพันธ์จากคะแนนคนที่ 3 กับผู้ประเมินคนที่ 1 และคนที่ 2 มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง ($R = .5617$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{2,97} = 4.79$) กล่าวคือแบบประเมินความสามารถสลาห์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเป็นปรนัยระดับปานกลาง

ตาราง 6 แสดงค่าความสัมพันธ์ฟิชเชอร์ - ซี (Fisher's Z) เฉลี่ย จากคะแนนความสัมพันธ์
โดยผู้ประเมิน 3 คน (N = 100)

ผู้ประเมิน	$r_{x \cdot y}$	$\bar{z}$	r เฉลี่ย
1 กับ 2	.7147	.485	.45
2 กับ 3	.5062		
1 กับ 3	.4522		

** $p < .01$ ($r = .242$)

จากตาราง 6 แสดงว่าความสัมพันธ์ฟิชเชอร์ - ซี (Fisher's Z) เฉลี่ย จากคะแนนความสัมพันธ์อย่างง่าย ระหว่างผู้ประเมิน 3 คน เพื่อหาความสัมพันธ์เฉลี่ย มีค่าความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .242$) r เฉลี่ยมีค่าเท่ากับ .45 กล่าวคือแบบประเมินค่าความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งฉบับมีความเป็นปรนัยในระดับปานกลาง

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบประเมินค่าความสามารถลีลาศโดยวิธีแจกแจงที่
(N = 100)

แบบประเมิน	ค่าอำนาจจำแนก (t)	แบบประเมิน	ค่าอำนาจจำแนก (t)
ข้อ 1	6.064 **	ข้อ 9	9.691 **
ข้อ 2	5.00 **	ข้อ 10	8.427 **
ข้อ 3	7.773 **	ข้อ 11	12.926 **
ข้อ 4	4.332 **	ข้อ 12	14.50 **
ข้อ 5	5.664 **	ข้อ 13	11.510 **
ข้อ 6	7.048 **	ข้อ 14	12.610 **
ข้อ 7	4.598 **	ข้อ 15	4.286 **
ข้อ 8	12.50 **	ข้อ 16	4.638 **
		ทั้งหมด	31.964 **

** $P < .01$ ($t = 2.390$)

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบประเมินค่าความสามารถลีลาศที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 16 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

($t = 2.390$) มีค่าตั้งแต่ 4.286 - 14.50 กล่าวคือ แบบประเมินค่ามีค่าอำนาจจำแนกระดับสูง

และแบบประเมินค่าทั้งหมดจำนวน 16 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

($t = 2.390$) มีค่าเท่ากับ 31.964 กล่าวคือ แบบประเมินค่าความสามารถลีลาศทั้งหมดมีค่าอำนาจจำแนกระดับสูง

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบประเมินค่าความสามารถสื่อสาร สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี ซึ่งผ่านการเรียนวิชาสื่อสารแล้วจำนวน 100 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ใช้แบบประเมินค่าความสามารถสื่อสาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นรวม 16 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน โดยหาดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับลักษณะพฤติกรรม เป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของโรวินเนลลี และแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton) ซึ่งใช้ดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 5 คน

2. หาค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) จากคะแนนรวมของผู้ประเมินทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะข้อนั้น ๆ โดยคำนวณหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

3. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินจากคะแนนรวมของผู้เข้ารับการประเมินแต่ละคนที่ได้จากการประเมิน โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

4. ทหาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบประเมินจากคะแนนที่ผู้ประเมิน 3 คน ใช้แบบประเมินของผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน โดยใช้สูตรของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ระหว่างผู้ประเมิน 3 คน และหาค่าความสัมพันธ์ฟิชเชอร์ - ซี (Fisher's Z) เฉลี่ย จากคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมิน 3 คน

5. ทหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item - Discrimination) ของแบบประเมินจากคะแนนของผู้เข้ารับการประเมินแต่ละคนที่ได้จากการประเมิน โดยวิธีการแจกแจงที (t - distribution)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลจากการนำเครื่องมือไปใช้

1.1 ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) มีค่าความเที่ยงตรงหรือมีดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับลักษณะพฤติกรรม ระหว่าง 0.8 - 1.00 นั้น แสดงว่ามีค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาสูง

1.2 ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) แบบประเมินจำนวน 16 ข้อ มีค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ตั้งแต่ .3837 - .8550 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้น แสดงว่ามีค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้างระดับปานกลางถึงระดับสูง

1.3 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8868 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นสูง

1.4 ค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ผู้ประเมินคนที่ 1 กับ 2 มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ .7147 ผู้ประเมินคนที่ 1 กับ 3 มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ .4522 และผู้ประเมินคนที่ 2 กับ 3 มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ .5062 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ามีค่าความเป็นปรนัยในระดับปานกลางถึงระดับสูง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างผู้ประเมินทั้ง 3 มีค่าเท่ากับ .5239, .5276, .5617 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ามีค่าความเป็นปรนัยในระดับปานกลาง และหาค่าความสัมพันธ์ฟิชเชอร์ - ซี (Fisher's z) เฉลี่ย จากคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมิน 3 คน มีค่าเท่ากับ .45

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบประเมินค่าทั้งฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเป็น
บริบูรณ์ในระดับปานกลาง

1.5 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item - Discrimination) มีค่าอำนาจ
จำแนกรายข้อ 16 ข้อ ตั้งแต่ 4.286 - 14.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า
มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับสูงและค่าอำนาจจำแนกทั้งฉบับจำนวน 16 ข้อ มีค่า 31.964
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบประเมินค่าความสามารถสื่อสารทั้งฉบับที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้นมีค่าอำนาจจำแนกในระดับสูง

อภิปรายผล

1. การหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) แบบประเมินค่า
ความสามารถสื่อสารสำหรับนักศึกษาอุดมศึกษา มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับลักษณะ
พฤติกรรมระหว่าง 0.8 - 1.00 แสดงว่า แบบประเมินค่าความสามารถสื่อสาร มีค่าความเที่ยงตรง
ตามเนื้อหา (Content Validity) โดยอาศัยคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา (Subject
Matter Specialist) สามารถนำไปใช้ประเมินค่าความสามารถของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา
ได้ ซึ่ง รศ.ดร.สมบุญ ชิตพงษ์ (สมบุญ ชิตพงษ์ 2526 : 2) กล่าวว่า ถ้าได้ดัชนีความ
สอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรม (IC) มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ข้อสอบนั้นเป็นตัวแทนลักษณะ
เฉพาะของกลุ่มพฤติกรรมนั้น แต่ข้อสอบที่มีค่าดัชนีต่ำกว่า 0.5 จะถูกกำจัดออกไปหรือนำไปปรับปรุง
แก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

2. การหาค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) จากคะแนน
รวมของผู้ประเมินทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะข้อนั้น ๆ โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ
เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ได้ค่าความ
สัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมกับคะแนนแต่ละข้อ จำนวน 16 ข้อ มีค่าระหว่าง .3837 - .8550
แสดงว่าแบบประเมินค่าความสามารถสื่อสารฉบับนี้มีค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ซึ่ง
ประคอง กรรณสูตร (ประคอง กรรณสูตร 2525 : 78) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง
คะแนนรายข้อ กับคะแนนที่คนกลุ่มนั้นได้รับจากการทำแบบทดสอบนั้น ถ้าสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ
ก็อาจกล่าวได้ว่าแบบทดสอบนั้น มีค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง และถ้ามีความสัมพันธ์

ระหว่าง .3837 - .8550 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางถึงระดับสูง สามารถนำไปใช้ประเมินค่าความสามารถสื่อสารของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ ซึ่ง ประคอง กรรณสูตร (ประคอง กรรณสูตร 2513 : 110) ได้กล่าวว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.70 - 0.90 มีความสัมพันธ์ระดับสูง และระหว่าง 0.30 - 0.70 มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ดังนั้นแบบประเมินค่าความสามารถฉบับนี้ที่ผู้วิจัยสร้างข้อคำถามทั้ง 16 ข้อ เป็นตัวแทน คำถามวัดผลสัมฤทธิ์พฤติกรรม ความเข้าหมายในวิชาสถิติ ซึ่ง รศ.ดร.สมบุญ ชิตพงษ์ (สมบุญ ชิตพงษ์ 2526 : 5) กล่าวว่าข้อคำถามใดก็ตาม ที่มีค่าสหสัมพันธ์กับคะแนนรวมค่าแสดงว่าข้อคำถามนั้นไม่ได้วัดในสิ่งที่ เป็นโครงสร้างของคุณลักษณะนั้น และควรตัดข้อคำถามนั้นออก

3. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) แบบประเมินค่าความสามารถสื่อสาร สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา มีค่าความเชื่อมั่น .8868 แสดงว่าแบบประเมินค่าความสามารถสื่อสารฉบับนี้ มีค่าความเชื่อมั่นสูงสามารถนำไปใช้ประเมินค่าความสามารถของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ได้ซึ่ง ประคอง กรรณสูตร (ประคอง กรรณสูตร 2513 : 110) ได้กล่าวว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีการระหว่าง 0.70 - 0.90 ถือว่ามีค่าความสัมพันธ์ในระดับสูง ดังนั้นแบบประเมินค่าความสามารถฉบับนี้จะนำไปประเมินกับกลุ่มตัวอย่างกี่ครั้งก็ตามก็จะได้คะแนนเท่าเดิม แสดงให้เห็นความคงที่ของแบบประเมิน (สวัน ลาหยศ และ อังกลา ลาหยศ 2524 : 163)

4. การหาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) แบบประเมินค่าความสามารถสื่อสาร สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา จากคะแนนผู้ประเมินคนที่ 1 - 2 มีค่าเท่ากับ .7147 ผู้ประเมิน 2 - 3 มีค่าเท่ากับ .5062 และผู้ประเมิน 1 - 3 มีค่าเท่ากับ .4522 แสดงว่าแบบประเมินค่าความสามารถสื่อสารฉบับนี้มีความเป็นปรนัยอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับสูง และค่าความสัมพันธ์ ฟิชเชอร์ - ซี (Fisher's z) เฉลี่ย มีค่าความเป็นปรนัยระหว่างผู้ประเมินทั้ง 3 คน เท่ากับ .45 แสดงว่าแบบประเมินค่าความสามารถสื่อสารฉบับนี้มีความเป็นปรนัยในระดับปานกลาง ซึ่ง ประคอง กรรณสูตร (ประคอง กรรณสูตร 2513 : 110) ได้กล่าวว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.70 - 0.90 มีความสัมพันธ์ระดับสูงและระหว่าง 0.30 - 0.70 มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ดังนั้นแบบประเมินค่าความสามารถฉบับนี้สามารถนำไปประเมินค่าความสามารถของ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ แสดงให้เห็นว่าความชัดเจนของคำถาม วิธีตรวจให้คะแนนและการแปลความหมายของการให้คะแนน แม้จะมีผู้ประเมินหลายคนก็สามารถให้คะแนนได้เหมือนกัน

5. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) แบบประเมินค่าความสามารถสำหรับผู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และให้ครูผู้สอนระดับ 3 คน ประเมินความสามารถของนักศึกษากลุ่มเดียวกัน 100 คน แล้วนำผลของคะแนนจากการประเมินของครูผู้ประเมิน 3 คน มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ โดยใช้คะแนนของผู้ประเมินที่ละคนเป็นตัวแปรอิสระ และคะแนนของผู้ประเมินอีก 2 คน รวมกันเป็นตัวแปรตาม และสลับตัวแปรอิสระทั้งสามคนได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณทางบวกในระดับปานกลาง ($R = .5239, .5276, .5617$)

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{2,97} = 4.79$) แสดงว่าแบบประเมินค่าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเป็นปรนัยในระดับปานกลาง ซึ่ง ประคอง กรรณสุต (ประคอง กรรณสุต 2513 : 110) ได้กล่าวว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าตั้งแต่ 0.30 - 0.70 ถือว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง และแบบประเมินที่มีบุคคลหลายคนนำไปประเมินกับกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน แล้วให้คะแนนเท่ากันหรือใกล้เคียงกันแสดงว่าแบบประเมินฉบับนี้ มีความเป็นปรนัยหรือมีความเกี่ยวพันหนึ่งอันเดียวกันในการให้คะแนน ดังนั้นแบบประเมินค่าความสามารถฉบับนี้สามารถนำไปประเมินค่าความสามารถของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ แสดงให้เห็นถึงความชัดเจนของข้อคำถาม ซึ่งผู้ประเมินหลายคนสามารถให้คะแนนได้เหมือนกัน (Harrison. 1967 : 29)

6. การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item - Discrimination) แบบประเมินค่าความสามารถสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 4.286 - 14.50 และรวมทั้งหมด 31.964 แสดงว่าแบบประเมินค่าความสามารถสำหรับฉบับนี้ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อสูง ซึ่ง ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 189) ได้กล่าวว่า ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่าหรือเท่ากับ 1.75 ถือว่าข้อคำถามนั้นจำแนกคนเป็นสองกลุ่มได้ คือ สามารถแยกคนเก่งกับคนอ่อนออกจากกันได้

7. แบบประเมินค่าความสามารถสำหรับผู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นมีความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ อยู่ในระดับปานกลางถึงระดับสูง เหมาะที่จะนำไปใช้ประเมินค่าความสามารถสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

8. แบบประเมินค่าความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นอกจากจะมีคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นแล้วยังมีความเที่ยงตรงประเภทต่าง ๆ คือ

8.1 มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของหลักฐาน ซึ่งได้จากดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา (Subject Matter specialist) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาเรียกว่า ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ซึ่งสามารถจะหาค่าได้จากดัชนีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ซึ่งใช้วิธีของ โรวินเนลลี และแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton) โดยผู้เชี่ยวชาญอย่างน้อย 5 คน

8.2 ใช้เป็นเกณฑ์วัดระดับความสามารถของผู้เข้ารับการประเมิน ซึ่งจะเห็นได้จากคำอ่านจำแนกรายข้อ สามารถแบ่งแยกคนเก่ง คนอ่อนออกจากกันได้

8.3 สะดวกในการให้คะแนน เพราะแบบประเมินแต่ละข้อมีขอบเขตของการให้คะแนน ผู้ประเมินอ่านแล้วเข้าใจง่ายและสามารถให้คะแนนแก่ผู้เข้ารับการประเมิน ได้ตามความเหมาะสม

8.4 ประหยัดบุคลากร แบบประเมินค่าฉบับนี้ผู้ประเมินไม่จำเป็นต้องเก่งหรือมีประสบการณ์มาก ผู้ที่ผ่านการเรียนวิชาสถิติมาแล้วก็สามารถเป็นผู้ประเมินได้

8.5 มีความยุติธรรม แบบประเมินค่าความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละข้อนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดระดับคะแนนตามความสามารถของผู้รับการประเมิน ถ้าผู้เข้ารับการประเมินมีความสามารถมาก ก็จะได้คะแนนสูง และถ้ามีความสามารถน้อยก็จะได้คะแนนต่ำ นอกจากนี้แบบประเมินยังเป็นเครื่องมือในการสังเกตและตัดสินใจให้คะแนนของผู้ประเมิน ให้เป็นไปในแนวเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรนำแบบประเมินนี้ไปปรับปรุง เพื่อใช้ประเมินนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตามหลักฐานของกระทรวงศึกษาธิการ
2. ควรมีการสร้างแบบทดสอบทักษะที่หลากหลาย
3. ควรให้มีการสร้างเกณฑ์ปกติแบบประเมินของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา
4. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบความสามารถกับผลการปฏิบัติงานจริง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

เกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ หลักสูตรระดับปริญญาตรี และปริญญาโท

คณะศึกษาศาสตร์ 2525, 196 หน้า อัดสำเนา

ขอนแก่น มหาวิทยาลัย คู่มือนักศึกษา ประจำปี 2525 - 2526 ขอนแก่นโรงพิมพ์ ศิริภักดิ์ออฟเซ็ท

2525, 309 หน้า

จรินทร์ อานีรัตน์ การทดสอบและการวัดผลทางผลศึกษา โรงพิมพ์โอเดียนสโตร์ 2519,

207 หน้า

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ หลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ปรับปรุงใหม่ พ.ศ.

2520) 2520, 253 หน้า

จำลอง ชูโต การสร้างเกณฑ์ประเมินผลการศึกษากาณปฏิบัติของนักศึกษพยาบาล วิทยานิพนธ์

ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 130 หน้า อัดสำเนา

จักรชัย เกลิมอิสระชัย การสร้างแบบวัดความรู้ความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะความมี

น้ำใจนักกีฬา ระดับมัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2525, 72 หน้า อัดสำเนา

ชาวด แพร่ภูส เทคนิคการวัดผล สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช 2518, 452 หน้า

เชิดศักดิ์ โสวณันธุ์ การวัดผลการศึกษา สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2525, 209 หน้า

นิตยา คำรงวุฒิ การสร้างเกณฑ์ประเมินผลการศึกษากาณปฏิบัติของนักเรียนผู้ช่วยพยาบาล

วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 67 หน้า อัดสำเนา

บุญธรรม กิจปรีดาวิรุทธิ์ การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน 2524, 112 หน้า

บุญเลิศ กระบวนแสง กำเนิดวงการลีลาศ นิตยสารลีลาศ สิงหาคม 2521, 85 หน้า

คนดังในอดีต นิตยสารลีลาศ กันยายน 2521, 86 หน้า

วิวัฒนาการเต้นรำ นิตยสารลีลาศ มกราคม - กุมภาพันธ์ 2522, 86 หน้า

คู่มือฝึกเบสิกลีลาศ ชุดที่ 1 สำนักพิมพ์แทนทองการพิมพ์ กรุงเทพฯ 2521,

ประกิจ รัตนสุวรรณ การวัดผลและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มศว. ประสานมิตร
2526, 617 หน้า

ประคอง กรรณัฐ สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู พิมพ์ครั้งที่ 2 สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
2513, 159 หน้า

สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2525, 344 หน้า

ประชา ทองศิริ แบบประเมินค่าความสามารถทางกระบี่กระบองสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
ปทุมธานี วิทยาลัย ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2527, 102 หน้า อัดสำเนา

พาณิชย์ บิลมุก การทดสอบและประเมินผลผลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มศว. ประสานมิตร 2526, 273 หน้า

พิตร ทองชั้น หลักการวัดผล สำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ สำนักพิมพ์โอเคเนชั่น 2524, 188 หน้า

ไพศาล หวังพานิช กระบวนการประเมินผลทางการศึกษา พิมพ์ทองทวีวัฒน์ 2518, 76 หน้า
การวัดผลทางการศึกษา สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ 2523, 293 หน้า

เยาวดี ราชชัยกุล หลักการวัด และประเมินผลการศึกษา วารสารครูศาสตร์ 14 กันยายน -
ตุลาคม 2520, 45 หน้า

รามคำแหง มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ หลักสูตรคณะศึกษาศาสตร์ 2519 (ฉบับปรับปรุง)
2522, 162 หน้า

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2 สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช
พิมพ์ครั้งที่ 2 2522, 276 หน้า

หลักการวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์วิจิตรการพิมพ์ 2524, 287 หน้า

วิเชียร เกตุสิงห์ สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย กองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ พิมพ์ครั้งที่ 3 2523, 181 หน้า

วิริยา บุญชัย การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2523,
318 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมฝึกหัดครู สภาการฝึกหัดครู หลักสูตรการฝึกหัดครู ระดับปริญญาตรี
พ.ศ. 2524 โรงพิมพ์ ล. สมบูรณ์การพิมพ์ 2525, 533 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมพลศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พลศึกษา
และสุขศึกษา 2525, 12 หน้า อัดสำเนา

ศรีนครินทรวิโรฒ, มหาวิทยาลัย หลักสูตรปริญญาการศึกษาบัณฑิต 2522, 368 หน้า

สงขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ หลักสูตรปริญญาตรี 2518, 165 หน้า

สาธิต ลัมขจรเดช ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาใน
วิทยาลัยพลศึกษา วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 101 หน้า
 อัดสำเนา

สำเร็จ มณีเนตร กิจกรรมเข้าจังหวะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา 2525,
 130 หน้า

สุมาลี เพชรศิริ แบบประเมินค่าความสามารถทางกิจกรรมเข้าจังหวะ สำหรับนักศึกษาวิทยาลัย
พลศึกษา วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2526, 79 หน้า
 อัดสำเนา

สุภาพ วาดเขียน และ อรพินธ์ โกชนคา การประเมินผลการเรียนการสอน สำนักพิมพ์
 ไทยวัฒนาพานิช 2520, 77 หน้า

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และ เอนก กริแสง หลักการเบื้องต้นของการวัดผลการศึกษา
โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ 2519, 245 หน้า

สมชาย ศุภรสมิต หลักการตัดสินใจเลือก นิตยสารลึลลลล กันยายน 2521, 86 หน้า
เริงลึลลล นิตยสารลึลลลล ธันวาคม 2521, 86 หน้า

สมบูรณ์ ชิตพงษ์ การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือวัดผล สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและ
 จิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 41 หน้า

อนันต์ ศรีโสภะ การวัดผลและการประเมินผลการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2520, 251 หน้า

อธิษฐาน มงคลสถิตย์ การสร้างเกณฑ์ประเมินผลการเรียน การศึกษาภาคปฏิบัติของนักศึกษา
พยาบาล ระดับปริญญาตรี วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 91 หน้า
 อัดสำเนา

- Barry Johnson L. and Neilson K. Jack. "Basic Concepts in Test Evaluation," Practice Measurement for Evaluation in Physical Education. Minesota, Burgess Publishing Company, 1974. 477 p.
- Clarke, Harrison H. Application of Measurement to Health and Physical Education. 4 th.ed., New York, McGraw Hill, Inc., 1967.
- Glady, Scott M. and French Esthes. "Purpose of Evaluation and Measurement," Measurement and Evaluation in Physical Education. Iowa, W.M.C. Brown Company, 1950. 277 p.
- Imperial Society of Teachers of Dancing. The Revised Technique of Latin American Dancing. 4 th.ed., London Weih 8 EE, 1981. 188 p.
- John, Nixon E. and Jewett E, Ann. An Introduction to Physical Education. 8 th, ed., West Washington Square, Sounders Company, 1974. 387 p.
- Marshall, John Clark. Essential of Testing. Philippines, Addison Wesley Publishing, 1972. 1 - 3 p.
- Mathew. Donald K. Measurement in Physical Education. 5 th.ed., Philadelphia, W.B. Sounder Company, 1978. 495 p.
- Moore Alex. Ballroom Dancing. 8 th.ed., Great Britain at the Pitman Press, Bath, 1976. 324 p.
- Morgan Albert. Let's Go Dancing. Great Britain by love and Malconson Ltd., 1964. 368 p.
- Noll, Victor H. Introduction of Education Measurement. 2 nd.ed., Boston Houghton Mifflin, 1965. 277 p.
- Thorndike, Robert L. and Elizabeth Hagen. Measurement and Evaluation in Psychology and Education. 2 nd.ed., New York, Wiley, 1961. 602 p.

ကဏ္ဍ

ภาคผนวก ก

แบบประเมินค่าความสามารถสื่อสาร โดยอาศัยคุณสมบัติของ
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

แบบประเมินค่าความสามารถสังเกต
โดยอาศัยคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

คำชี้แจง

ในการสร้างแบบประเมินค่าความสามารถสังเกต คือ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะทางลีลาของผู้เรียน

- ลักษณะท่าทางเฉพาะตัวของแต่ละคู่
- วิธีการที่ถูกต้องตามทฤษฎี
- ความสัมพันธ์กับจังหวะเพลงขณะลีลา
- การใช้พื้นที่บนพลอร์
- การเคลื่อนไหว
- การแสดงออกของความรู้สึก

ขอให้ท่านพิจารณาพฤติกรรม และมาตรการที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นว่าสามารถวัดได้ตามกำหนดหรือไม่

1. แบบประเมินข้อความใดแน่ใจว่าเป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรม (แน่ใจว่าวัดได้) ให้ขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง แน่ใจวัดมีค่าเท่ากับบวก 1 (+ 1)
2. แบบประเมินข้อความใด ไม่แน่ใจว่าเป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรมหรือไม่ (ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่) ให้ขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ไม่แน่ใจจะวัดหรือไม่มีค่าเท่ากับศูนย์ (0)
3. แบบประเมินข้อความใดแน่ใจว่า ไม่เป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรม (แน่ใจไม่วัดหรือวัดไม่ตรงกับพฤติกรรมนั้น) ให้ขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง แน่ใจว่าไม่วัดมีค่าเท่ากับลบ 1 (- 1)

หากท่านมีความคิดเห็นนอกเหนือจากนี้ ให้ท่านเขียนข้อคิดเห็นลงในช่องว่างของแต่ละตอนที่จัดเตรียมไว้

แบบประเมินค่าความสามารถลีลาศ
โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา

ประเภท	ลำดับที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจ ว่าวัด = +1	ไม่แน่ใจ ว่าวัดหรือ ไม่ = 0	แน่ใจว่า ไม่วัด = -1	หมายเหตุ
ลักษณะท่าทาง เฉพาะตัวของ แต่ละคู่	1	ลักษณะการจับคู่ลีลาศ				
	2	ระยะห่างของคู่ลีลาศ				
	3	ลักษณะการยืนช่วงลำตัวสง่างาม				
	4	การทรงตัวดี				
	5	ความนุ่มนวลในการก้าวเท้า				
วิธีการที่ถูกต้อง ตามทฤษฎี	6	ความสามารถในการใช้เท้า				
	7	การบิดลำตัว				
ความสัมพันธ์กับ จังหวะเพลง ขณะลีลาศ	8	การเห็นให้ลงจังหวะ				
	9	การเคลื่อนไหวของร่างกายให้ได้ จังหวะ				
	10	การเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับ ท่วงทำนองดนตรี				

ประเภท	ลำดับที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจ ว่าวัด = +1	ไม่แน่ใจ ว่าวัดหรือ ไม่ = 0	แน่ใจว่า ไม่วัด = 1	หมายเหตุ
การใช้พื้นที่บน พลอร์	11	ความชัดเจนลามารถเชื่อมโยง ลวดลายต่าง ๆ				
	12	ความเชื่อมั่นในตนเอง				
	13	การนำและการตาม				
การเคลื่อนไหว	14	การเคลื่อนไหวที่บัญญัติไว้เป็น มาตรฐาน				
	15	การเคลื่อนไหวที่ไม่สามารถบัญญัติ ไว้เป็นมาตรฐาน				
	16	การแสดงความรู้สึกให้ปรากฏ				

ภาคผนวก ข
แบบประเมินค่าความสามารถ
สำหรับนักเรียนระดับอุดมศึกษา

แบบประเมินค่าความสามารถลีลา สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ความมุ่งหมาย เพื่อประเมินความสามารถของนักศึกษาในวิชาลีลา

เพศและระดับชั้น แบบประเมินค่านี้ใช้ได้ทั้งเพศชายและหญิงระดับอุดมศึกษา

การวิเคราะห์คุณสมบัติของแบบทดสอบผู้วิจัยได้วิเคราะห์คุณสมบัติต่าง ๆ ของแบบทดสอบ
จากกลุ่มตัวอย่างระดับอุดมศึกษา 100 คน มีผู้ประเมิน 3 คน ตามตาราง

ตาราง 8 แสดงคุณสมบัติของแบบประเมินค่าความสามารถลีลา

คุณสมบัติของแบบประเมิน	วิธีดำเนินการ	สถิติที่ใช้	ค่าของแบบประเมิน
ความเที่ยงตรงความเนื้อหา	โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน	โรวเนลลีและแฮมเบิลตัน	0.8 - 1.00
ความเที่ยงตรงตาม- โครงสร้าง	จากคะแนนรวมของผู้ ประเมินทั้งฉบับ กับ คะแนนเฉพาะข้อนั้น ๆ	เพียร์สัน	.3837 - .8550
ความเชื่อมั่น	จากคะแนนรวมของผู้ เข้ารับการประเมิน แต่ละคน	สัมประสิทธิ์แอลฟา	.8868
ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ และทั้งฉบับ	จากคะแนนรวมของผู้ เข้ารับการประเมิน แต่ละคนโดยผู้ประเมิน	แจกแจงท์	4.286 - 14.50 31.964

ตาราง 8 (ต่อ)

คุณสมบัตินี้ของแบบประเมิน	วิธีดำเนินการ	สถิติที่ใช้	ค่าของแบบประเมิน
ความเป็นปรนัย	จากคะแนนผู้ประเมิน 1 กับ 2	เพียร์สัน	.7147
	ผู้ประเมิน 1 กับ 3		.4522
	ผู้ประเมิน 2 กับ 3		.5062
	จากคะแนนผู้ประเมิน 1.23	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	.5239
	2.13	พหุคูณ	.5276
	3.12		.5617
	จากคะแนนผู้ประเมินทั้ง 3 คน	ความสัมพันธ์พิชเชอร์-ซี	.45
		เฉลี่ย	

อุปกรณ์ที่ใช้ในการประเมิน

1. แบบประเมินค่านักศึกษาแต่ละคน
2. ห้องเรียน, โรงฝึกพลศึกษา หรือสนามที่มีพลอร์
3. เครื่องเสียง 1 ชุด, พร้อมเพลงในจังหวะที่ต้องการ

ข้อแนะนำสำหรับการใช้แบบประเมินค่า

1. ผู้ประเมินควรเป็นผู้สอนลีลา หรือผู้ที่มีความเข้าใจในลีลาพอสมควร
2. ในเวลา 1 ชั่วโมง สามารถประเมินนักกีฬาได้ประมาณ 35 - 40 คน
3. ควรประเมินโดยแยกเพศใดเพศหนึ่งก่อน เพราะจะใช้เวลาน้อยกว่าที่จะประเมิน

เป็นคู่ ๆ

4. จะทำการประเมินแบบเดี่ยว, คู่ หรือกลุ่มก็ได้
5. ถ้าต้องการความแน่นอนของคะแนนในการประเมิน ควรใช้ผู้ประเมินมากกว่า 1 คน

เพื่อตรวจสอบความเป็นปรนัย และความเชื่อมั่น

คำชี้แจง

แบบประเมินความสามารถลีลาศ มีข้อระงทงทั้งหมด 16 ข้อ มีลักษณะมาตราส่วน
ประเมินค่ามี 5 อันดับ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

ก	หมายถึง	5	คะแนน	เท่ากับ	ดีมาก
ข	หมายถึง	4	คะแนน	เท่ากับ	ดี
ค	หมายถึง	3	คะแนน	เท่ากับ	ปานกลาง
ง	หมายถึง	2	คะแนน	เท่ากับ	ต่ำ
จ	หมายถึง	1	คะแนน	เท่ากับ	ต่ำมาก

อธิบาย

ตอนที่ 1 เป็นแบบประเมินที่ผู้ประเมินใช้ประเมินความสามารถลีลาศของนักศึกษา
โดยศึกษาหัวข้อรายละเอียด จากตอนที่ 2

ตัวอย่าง ถ้าผู้ประเมินคิดว่าข้อ ก เป็นข้อที่ผู้ประเมินจะเลือก

ตอนที่ 2	0	ลักษณะการจับคู่ลีลาศ
.....	5	ก การจับคู่ลีลาศได้อย่างถูกต้องสวยงามตลอดเวลาตามแบบมาตรฐานสากล
.....	4	ข การจับคู่ลีลาศได้อย่างถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ ตามแบบมาตรฐานสากล โดยที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องด้วยตนเอง
.....	3	ค การจับคู่ลีลาศได้ถูกต้องบ้างเป็นบางครั้ง ตามแบบมาตรฐานสากล โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
.....	2	ง การจับคู่ลีลาศได้ถูกต้องบ้างเป็นบางครั้ง ตามแบบมาตรฐานสากล แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
.....	1	จ การจับคู่ผิดรูปแบบมาตรฐานสากลตลอดเวลา

อธิบาย

กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องข้อ 1 ตรงกับ 5 ก ในตอนที่ 1 หมายความว่า ผู้เข้ารับ
การประเมินมีความสามารถจับคู่สีได้ดีมาก

แบบประเมินค่าความสามารถสีสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ตัวอย่าง

ตอนที่ 1

ชื่อนักศึกษา..... ชั้นปีที่..... ห้อง.....

ชื่อผู้ประเมิน.....

ประเภท	ลำดับที่	รายการ	ค มาก	ค ค	ปาน กลาง	ต่ำ	ต่ำ มาก
ลักษณะท่าทาง เฉพาะตัวของ แต่ละคู่	1	ลักษณะการจับคู่สี	..✓.....				
	2	ระยะห่างของคู่สี					
	3	ลักษณะการยื่นช่วงลำตัวสง่างาม					
	4	การทรงตัวดี					
	5	ความนุ่มนวลในการก้าวเท้า					

แบบประเมินค่าความสามารถสื่อสารสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ตอนที่ 1

ชื่อนักศึกษา..... ชั้นปีที่..... ห้อง.....

ประเภท	ลำดับ	รายการ	ดีมาก 5	ดี 4	ปาน- กลาง 3	ต่ำ 2	ต่ำ มาก 1
ลักษณะท่าทาง เฉพาะตัวของ แต่ละคู่	1	ลักษณะการจับคู่สื่อสาร					
	2	ระยะห่างของคู่สื่อสาร					
	3	ลักษณะการยืนช่วงลำตัว					
		สง่างาม					
	4	การทรงตัวดี					
วิธีการที่ถูก ต้องตามทฤษฎี	5	ความนุ่มนวลในการก้าวหน้า					
	6	ความสามารถในการใช้เท้า					
	7	การบิดลำตัว					
ความสัมพันธ์ กับจังหวะเพลง ขณะสื่อสาร	8	การเดินให้ลงจังหวะ					
	9	การเคลื่อนไหวของร่างกาย ให้ได้จังหวะ					
	10	การเคลื่อนไหวให้สอดคล้อง กับท่วงทำนองดนตรี					
	11	ความชัดเจนสามารถเชื่อม- โยงวลิตายต่าง ๆ					
การใช้พื้นที่ บนพลอร์	12	ความเชื่อมั่นในตนเอง					
	13	การนำและการตาม					

(ต่อ)

ประเภท	ลำดับ	รายการ	มากที่สุด 5	สุด 4	ปาน- กลาง 3	ต่ำ 2	ต่ำ มาก 1
การเคลื่อนไหว	14	การเคลื่อนไหวที่บัญญัติไว้เป็น มาตรฐาน					
	15	การเคลื่อนไหวที่ไม่สามารถ บัญญัติไว้เป็นมาตรฐาน					
การแสดงออก ของความรู้สึก	16	การแสดงความรู้สึกให้ ปรากฏ					

แบบประเมินความสามารถสังเกตสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ตอนที่ 2

อธิบาย

โดยให้ผู้ประเมินพิจารณารายละเอียดก่อนที่จะประเมินในหัวข้อตอนที่ 1

ประเภท ลักษณะท่าทางเฉพาะตัวของแต่ละคู่

1. ลักษณะการจับคู่สังเกต

- 5 ก การจับคู่สังเกตได้อย่างถูกต้องลงรวมตลอดเวลา ตามแบบมาตรฐานสากล
- 4 ข การจับคู่สังเกตได้อย่างถูกต้องเป็นส่วนมาก ตามแบบมาตรฐานสากล
โดยที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค การจับคู่สังเกตได้ถูกต้องบ้างเป็นบางครั้ง ตามแบบมาตรฐานสากล โดยที่
สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ

- 2 ง การจับคู่สินค้าได้ถูกต้องบ้างเป็นบางครั้ง ตามแบบมาตรฐานสากล แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การจับคู่ผลิตภัณฑ์ตามมาตรฐานสากลตลอดเวลา

2. ระยะเวลาของคู่สินค้า

- 5 ก ระยะเวลาของคู่สินค้าถูกต้อง สวยงาม
- 4 ข ระยะเวลาของคู่สินค้าถูกต้องเป็นส่วนมาก โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค ระยะเวลาของคู่สินค้าถูกต้องเป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง ระยะเวลาของคู่สินค้าถูกต้องเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ ระยะเวลาของคู่สินค้าไม่ได้รูปแบบที่ถูกต้องตามมาตรฐานสากลเป็นประจำ

3. ลักษณะการยื่นช่วงลำตัวส่งงาน

- 5 ก ลักษณะการยื่นช่วงลำตัวส่งงานถูกต้อง
- 4 ข ลักษณะการยื่นช่วงลำตัวส่งงานถูกต้องเป็นส่วนมาก โดยที่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง
- 3 ค ลักษณะการยื่นช่วงลำตัวส่งงานถูกต้องเป็นบางครั้ง และสามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง ลักษณะการยื่นช่วงลำตัวส่งงานถูกต้องเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ ลักษณะการยื่นช่วงลำตัวผิดรูปแบบเป็นประจำ

4. การทรงตัวดี

- 5 ก การทรงตัวดีถูกต้องสวยงาม
- 4 ข การทรงตัวดีถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค การทรงตัวดีถูกต้องเป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง การทรงตัวดีถูกต้องเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การทรงตัวดี ไม่ถูกต้องเป็นประจำ

5. ความมั่นคงในการก้าวเท้า

- 5 ก การก้าวเท้าได้อย่างมั่นคง สวยงาม สบายเป็นไปตามธรรมชาติ
- 4 ข การก้าวเท้าได้อย่างมั่นคง แต่ยังขาดความเป็นธรรมชาติ
- 3 ค การก้าวเท้าได้ แต่มีอาการเกร็งตัว
- 2 ง การก้าวเท้าได้ แต่ต้องดูอาศัยบุคคลอื่น
- 1 จ การก้าวเท้าผิดพลาดเป็นประจำ

ประเภท วิธีการที่ถูกต้องตามทฤษฎี

6. ความสามารถในการใช้เท้า

- 5 ก ความสามารถในการใช้เท้าถูกต้องสวยงาม ตามแบบมาตรฐานสากล
- 4 ข ความสามารถในการใช้เท้าถูกต้องตามแบบมาตรฐานสากลเป็นส่วนใหญ่ โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค ความสามารถในการใช้เท้าถูกต้องตามแบบมาตรฐานสากลเป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง ความสามารถในการใช้เท้าได้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานสากลเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ ความสามารถในการใช้เท้าผิดพลาดเป็นประจำ

7. การบิลค่าตัว

- 5 ก การใช้ลำตัวได้ถูกต้องสวยงามตามแบบมาตรฐานสากล
- 4 ข การใช้ลำตัวได้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานสากลเป็นส่วนมาก โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค การใช้ลำตัวได้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานสากลเป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้อง เมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง การใช้ลำตัวได้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานสากลเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การใช้ลำตัวของคู่สัตว์ผลิตผลาดเป็นประจำ

ประเภท ความสัมพันธ์กับจังหวะเพลงขณะลีลา

8. การเดินให้ลงจังหวะ

- 5 ก การเดินให้ลงจังหวะได้ถูกต้องสวยงาม
- 4 ข การเดินให้ลงจังหวะได้ถูกต้องเป็นส่วนมาก โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค การเดินให้ลงจังหวะได้ถูกต้องเป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง การเดินให้ลงจังหวะได้ถูกต้องเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การเดินให้ลงจังหวะผลิตผลาดเป็นประจำ

9. การเคลื่อนไหวของร่างกายให้ไต่จิ้งหะ

- 5 ก การเคลื่อนไหวของร่างกายให้ไต่จิ้งหะถูกต้องสวยงาม
- 4 ข การเคลื่อนไหวของร่างกายให้ไต่จิ้งหะถูกต้องเป็นส่วนมาก โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค การเคลื่อนไหวของร่างกายให้ไต่จิ้งหะถูกต้องเป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง การเคลื่อนไหวของร่างกายให้ไต่จิ้งหะถูกต้องเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การเคลื่อนไหวของร่างกายให้ไต่จิ้งหะผิดพลาดเป็นประจำ

10. การเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับท่วงทำนองดนตรี

- 5 ก การเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับท่วงทำนองดนตรี ถูกต้องสวยงาม
- 4 ข การเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับท่วงทำนองดนตรีถูกต้องเป็นส่วนมาก โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค การเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับท่วงทำนองดนตรีถูกต้องเป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง การเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับท่วงทำนองดนตรีถูกต้องเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับท่วงทำนองดนตรี ผิดพลาดเป็นประจำ

ประเภท การใช้พื้นที่บนพลอร์

11. ความชัดเจนสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ

- 5 ก ความชัดเจนสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องสวยงาม
- 4 ข ความชัดเจนสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเป็นส่วนมาก โดยที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค ความชัดเจนสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง ความชัดเจนสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ ความชัดเจนสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ ผิดพลาดเป็นประจำ

12. ความเชื่อมั่นในตนเอง

- 5 ก ความเชื่อมั่นในตนเองผู้สัสาสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ ได้ถูกต้องสวยงาม แม่นยำและไม่ลังเลใจ
- 4 ข ความเชื่อมั่นในตนเองผู้สัสาสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ ได้ถูกต้อง แต่ขาดความมั่นใจ
- 3 ค ความเชื่อมั่นในตนเองผู้สัสาสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ ได้เป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง ความเชื่อมั่นในตนเองผู้สัสาสามารถเชื่อมโยงสวนหลายต่าง ๆ ได้เป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ ผู้สัสาขาดความเชื่อมั่นในตนเองผิดพลาดเป็นประจำ

13. การนำและการตาม

- 5 ก การนำการตามและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างถูกต้อง สวยงามและเหมาะสม
- 4 ข การนำการตามและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ถูกต้องเหมาะสมเป็นส่วนใหญ่ โดยที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค การนำการตามและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง การนำการตามและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การนำการตามและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าผิดพลาดเป็นประจำ

ประเภท การเลื่อนไหว

14. การเลื่อนไหวที่มีผู้คิดไว้เป็นมาตรฐาน

- 5 ก ผู้ศึกษาสามารถเลื่อนไหวได้ถูกต้องสวยงามตามแบบมาตรฐานสากล
- 4 ข ผู้ศึกษาสามารถเลื่อนไหวได้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานสากลเป็นส่วนใหญ่ โดยที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องด้วยตนเอง
- 3 ค ผู้ศึกษาสามารถเลื่อนไหวได้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานสากลเป็นบางครั้ง โดยที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 2 ง ผู้ศึกษาสามารถเลื่อนไหวได้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานสากลเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อได้รับคำแนะนำ
- 1 จ ผู้ศึกษาเลื่อนไหวผิดพลาดเป็นประจำ

15. การเคลื่อนไหวที่ไม่สามารถบัญญัติไว้เป็นมาตรฐาน

- 5 ก การเคลื่อนไหวที่ผู้สังเกตสามารถตีแปลงไปจากแบบมาตรฐานได้อย่างถูกต้องสวยงาม
- 4 ข การเคลื่อนไหวที่ผู้สังเกตสามารถตีแปลงไปจากแบบมาตรฐานได้อย่างถูกต้องแต่ขาดความสวยงาม
- 3 ค การเคลื่อนไหวที่ผู้สังเกตสามารถตีแปลงไปจากแบบมาตรฐานได้ แต่อาจจะผิดพลาดบ้าง
- 2 ง การเคลื่อนไหวที่ผู้สังเกตสามารถตีแปลงไปจากแบบมาตรฐานได้ แต่ต้องได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การเคลื่อนไหวที่ผู้สังเกตสามารถตีแปลงไปจากแบบมาตรฐานได้ แต่ต้องขึ้นกับบุคคลอื่นตลอดเวลา

ประเภท การแสดงออกของความรู้สึก

16. การแสดงความรู้สึกได้ปรากฏ

- 5 ก การแสดงความรู้สึกของผู้สังเกตเต็มไปด้วยชีวิตจิตใจ ถูกต้องสวยงาม
- 4 ข การแสดงความรู้สึกของผู้สังเกตเต็มไปด้วยชีวิตจิตใจ ถูกต้อง
- 3 ค การแสดงความรู้สึกของผู้สังเกตเต็มไปด้วยชีวิตจิตใจได้ แต่อาจจะผิดพลาด
- 2 ง การแสดงความรู้สึกของผู้สังเกตได้แต่ต้องได้รับคำแนะนำ
- 1 จ การแสดงความรู้สึกของผู้สังเกตได้แต่ต้องขึ้นกับบุคคลอื่นตลอดเวลา

ภาคผนวก ก
ท่าทางการยืนและการจับคู่
(Hold and Body Position)

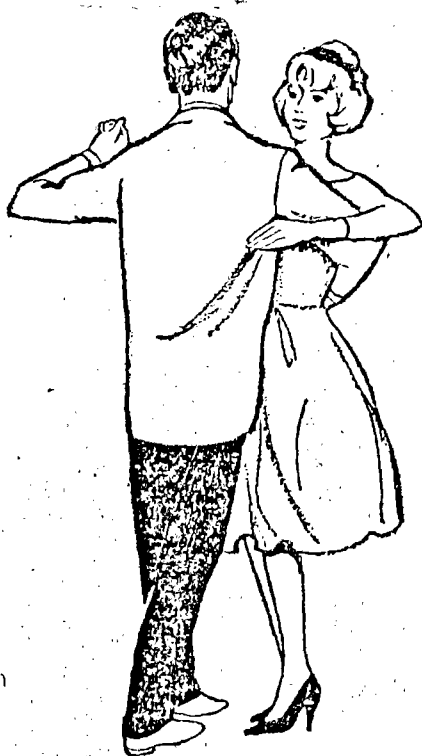
ท่าเต้นการยืนและการจับคู่ (Hold and Body Position)

บอลรูม (Ballroom Dancing)

จันทระ ควิกสแต็ป (Quickstep) วอลซ์ (Waltz) ฟอกซ์โทรต (Foxtrot)

(Morgan. 1964 : 64)

จังหวะ แทงโก้ (Tango)

(Morgan. 1964 : 37)

ท่าเต้นการยืนและการจับคู่ (Hold and Body Position)

ลาตินอเมริกัน (Latin American Dancing)

จังหวะ ชา ชา ชา (Cha Cha Cha) คิวบารัมบา (Cuban Rumba) แซมบ้า (Samba)

(Morgan. 1964 : 124)

จังหวะ ใจฟว (Jive)

(Morgan. 1964 : 144)

การจับคู่แบบเปิด (Open Position) (I.S.T.D. 1981 : 152)

การจับคู่แบบข้าง (Side By Side Position) (I.S.T.D. 1981 : 154)

ภาคผนวก ง

ตารางแสดงการประเมินค่าความสามารถผลิต

ตาราง 9 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินค่าความสามารถที่ได้จากกลยุทธ์ของ
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 5 ท่าน (Subject Matter Specialist)

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5	รวม	ดัชนีความ เที่ยงตรง
1	1	1	1	1	1	5	1
2	1	1	1	1	1	5	1
3	1	1	1	1	1	5	1
4	1	1	1	1	1	5	1
5	1	1	1	1	1	5	1
6	1	1	1	1	1	5	1
7	1	1	1	1	1	5	1
8	1	1	1	1	1	5	1
9	1	1	1	1	1	5	1
10	1	1	1	1	1	5	1
11	1	1	1	1	1	5	1
12	1	1	1	1	1	5	1
13	1	1	1	1	1	5	1
14	1	1	0	1	1	4	.8
15	1	1	0	1	1	4	.8
16	1	1	1	1	1	5	1

ตาราง 10 แสดงคะแนนที่ได้จากการประเมินค่าความสามารถลีลาของผู้ประเมิน 3 ท่าน

ลำดับที่	ผู้ประเมิน คนที่ 1	ผู้ประเมิน คนที่ 2	ผู้ประเมิน คนที่ 3	ลำดับที่	ผู้ประเมิน คนที่ 1	ผู้ประเมิน คนที่ 2	ผู้ประเมิน คนที่ 3
1	48	49	41	21	38	42	35
2	59	60	50	22	53	48	46
3	49	40	36	23	42	43	56
4	56	51	38	24	37	47	36
5	59	48	48	25	48	44	40
6	60	53	48	26	53	55	59
7	56	46	48	27	42	44	49
8	66	60	54	28	48	45	59
9	60	59	43	29	40	50	51
10	37	38	43	30	46	49	50
11	53	53	31	31	39	45	56
12	28	32	31	32	47	50	48
13	52	45	27	33	57	52	42
14	58	46	27	34	50	49	69
15	69	56	67	35	46	50	53
16	65	57	64	36	56	52	58
17	51	57	37	37	34	43	53
18	53	41	34	38	48	50	46
19	36	40	36	39	45	51	46
20	46	53	44	40	40	41	53

ตาราง 10 (ต่อ)

ลำดับที่	ผู้ประเมิน คนที่ 1	ผู้ประเมิน คนที่ 2	ผู้ประเมิน คนที่ 3	ลำดับที่	ผู้ประเมิน คนที่ 1	ผู้ประเมิน คนที่ 2	ผู้ประเมิน คนที่ 3
41	46	38	41	61	61	61	61
42	31	38	40	62	55	60	62
43	35	41	49	63	52	57	45
44	33	36	41	64	40	36	31
45	44	41	48	65	37	45	51
46	45	41	50	66	40	43	45
47	38	37	35	67	53	47	54
48	51	47	63	68	44	41	48
49	64	50	61	69	38	39	49
50	48	43	50	70	52	44	53
51	48	45	55	71	54	51	60
52	35	39	36	72	44	45	50
53	51	49	59	73	42	41	43
54	37	37	44	74	59	46	56
55	41	46	55	75	45	47	43
56	32	34	31	76	50	38	50
57	52	36	53	77	49	55	55
58	40	42	50	78	47	46	45
59	45	45	62	79	38	48	50
60	48	46	38	80	56	55	66

ตาราง 10 (ต่อ)

ลำดับที่	ผู้ประเมิน คนที่ 1	ผู้ประเมิน คนที่ 2	ผู้ประเมิน คนที่ 3	ลำดับที่	ผู้ประเมิน คนที่ 1	ผู้ประเมิน คนที่ 2	ผู้ประเมิน คนที่ 3
81	46	39	44	91	37	42	44
82	39	36	45	92	48	47	56
83	45	35	52	93	48	40	38
84	42	39	49	94	54	43	53
85	51	46	50	95	32	37	35
86	53	46	56	96	59	61	70
87	59	49	56	97	57	47	63
88	38	38	57	98	42	38	32
89	46	45	57	99	49	45	46
90	47	42	54	100	32	25	28

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย

ดารณี นวพันธ์

ภูมิลำเนา

212 - 214 ถ. สุขุมวิท อ. เมือง จ. จันทบุรี

การศึกษา

ปีการศึกษา 2505 ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลจังหวัดจันทบุรี อ. เมือง
จ. จันทบุรี

2511 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสตรีมารดาพิทักษ์ อ. เมือง
จ. จันทบุรี

2513 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชูทิศ อ. เมือง
จ. จันทบุรี

2517 การศึกษามัธยมศึกษา (กศ.บ. พลศึกษา) มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา กรุงเทพฯ

2528 การศึกษามัธยมศึกษา (กศ.ม. พลศึกษา) มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพฯ

หน้าที่ราชการ

รับราชการที่วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดจันทบุรี สังกัดกรมพลศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ

แบบประเมินค่าความสามารถสำหรับนักเรียนระดับอุดมศึกษา

บทกวีย่อ
ของ
คารดี นวพันธุ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา

ธันวาคม 2528

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบประเมินค่าความสามารถสำหรับนักศึกษา
ระดับอุดมศึกษา แบบประเมินค่าความสามารถเฉพาะทางทักษะสี่ด้าน แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วน
ประเมินค่ามีจำนวน 16 ข้อ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคภาษาอังกฤษจังหวัดชลบุรี
ที่ผ่านการเรียนวิชาสถิติ ปีการศึกษา 2528 จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบประเมิน โดยใช้บุคคลประเมินค่า มีค่าดัชนี
ความสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรม (IC) ระหว่าง 0.8 - 1.00
2. ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง จากคะแนนรวมผู้ประเมินทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะ
ข้อนั้น ๆ มีค่าความเที่ยงตรงทั้ง 16 ข้อ มีคะแนนระหว่าง .3837 - .8550 อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01
3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน โดยส่งผลลัพธ์แต่ละข้อพบว่า ค่าความเชื่อมั่นของ
แบบประเมินเท่ากับ .8868 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ค่าความเป็นบรรทัดของแบบประเมินค่า โดยผู้ประเมิน 3 คน คำนวณค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์มีค่า .45 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. ค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบประเมินโดยวิธีแจกแจงที่พบว่า มีค่าอำนาจจำแนก
รายชื่อของแบบประเมินระหว่าง 4.286 - 14.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

SOCIAL DANCE ABILITY RATING SCALE FOR HIGHER EDUCATION STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

DARANEE NAVAPUNIU

Presented in partial fulfillment of the requirement
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

December 1985

The purpose of this research was to develop a social dance ability rating scale for higher education students. The rating scale consisted of 16 items. One hundred students from the College of Physical Education at Cholburi who had already taken a dancing course were selected as sample during the academic year 1985.

The results were as follows

1. Content validity was obtained by computing five specialists' rating scores using Rovinelli and Hambleton's method. The index of correlation between the specialists' ratings and the criterion behavior was found to be between .8 and 1.0.

2. Construct validity coefficients, obtained from item-total score correlation, ranged from .3837 to .3550 and were significant at .01 level.

3. For reliability, the alpha coefficient was .8868 and significant at .01 level.

4. Checking objectivity of the rating scale, the correlation coefficient between three raters was found to be .45 and significant at .01 level.

5. The t - statistics of the scale ranged from 4.286 to 14.50 and were significant at .01 level.